

SLEPÁ DÔVERA

Prekliatie temných elfov

Štvrtá kniha

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Stanislav Hoferek</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Druhé (2020)</u>	<u>001100</u>

O knihe

Desivé finále série Prekliatie temných elfov začína v úplnej temnote. Príbeh štvrtého dielu je prepletený s poznávaním krutého sveta, kde vládne nenávisť a nepochopenie. Čoraz menšia skupina temných elfov spoznáva poslednú fázu putovania, v ktorom nie je nič isté. Namiesto silných hrdinov nastupujú tí, ktorí ostali a nevedia, ako ďalej.

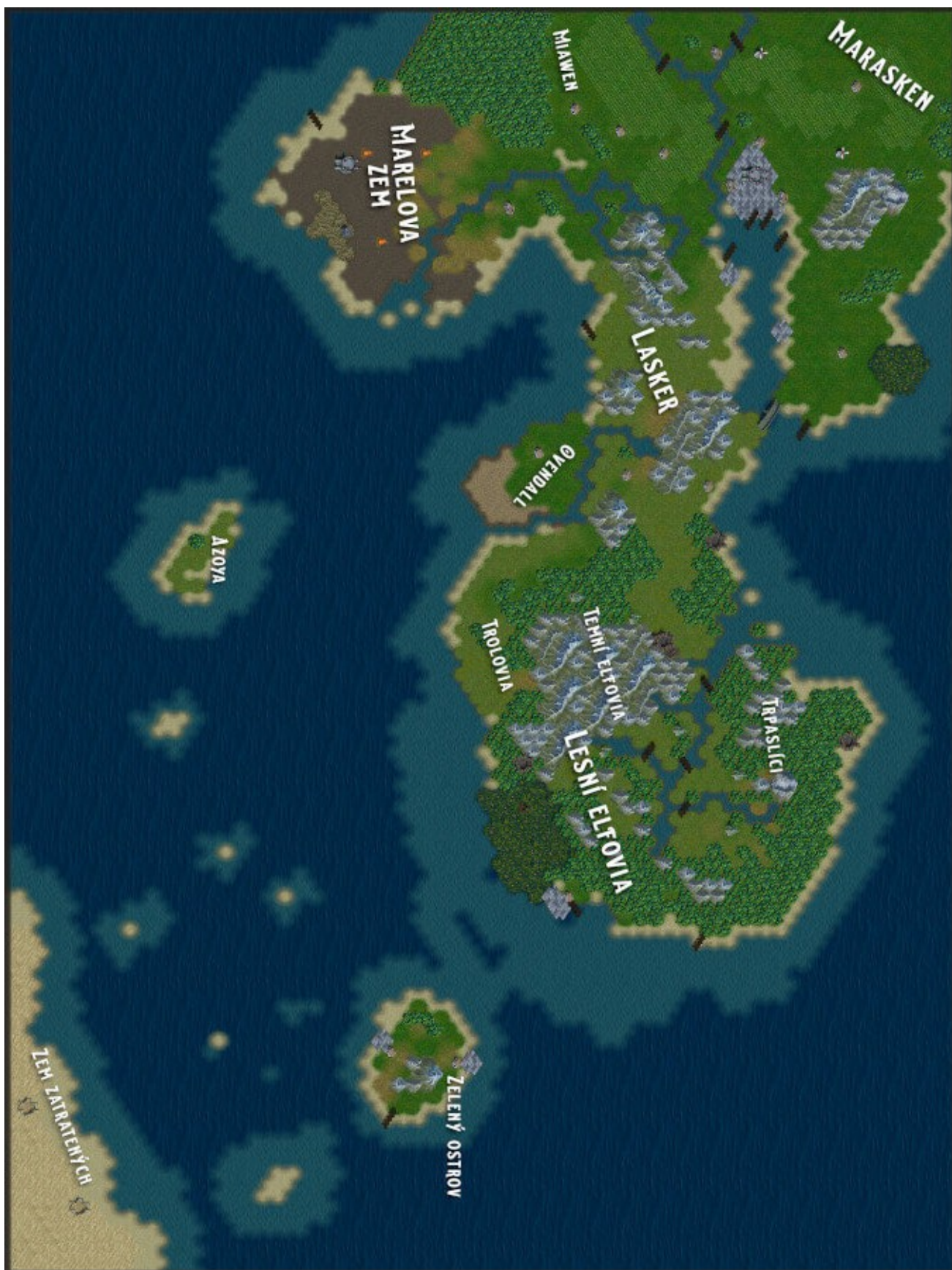

Boh smrti a všetkého zlého ukazuje svoju stále viac zvrátenú tvár. Existuje spôsob, ako sa ho kompletne zbaviť? Je možné žiť na mieste, kde kraluje smrť? A čo všetko dokáže Eludia, ktorá sa nečakane dostáva do úlohy vodcu temných elfov? Oplatí sa jej slepo dôverovať?

Obsah

SLEPÁ DÔVERA.....	1
O knihe.....	2
Mapa.....	4
1. kapitola – Počítanie padlých.....	5
2. kapitola – Nepříjemné počty.....	9
3. kapitola – Holá pravda.....	13
4. kapitola – Prebudenie.....	15
5. kapitola – Výsledok cesty.....	18
6. kapitola – Kruh.....	21
7. kapitola – Nečakaný vpád.....	24
8. kapitola – Ešte nečakanejší vpád.....	25
9. kapitola – Zem zatratených.....	28
10. kapitola – Sultán.....	30
11. kapitola – Rada siedmych hviezd.....	32
12. kapitola – Finálne rozhodnutie.....	35
13. kapitola – List.....	37
14. kapitola – Druhý list.....	40
15. kapitola – Nové poslanie.....	43
16. kapitola – Klietka.....	45
17. kapitola – Dokonalá vražda.....	47
18. kapitola – Ona a ona.....	49
19. kapitola – Zachráň svoj ľud.....	52
20. kapitola – Prekliatie temných elfov.....	55
Epilóg.....	61
Doslov a poďakovanie.....	62

Mapa

1. kapitola – Počítanie padlých

Niektoré činnosti sú väčšinou veľmi jednoduché. Napríklad počítanie. Počítať mŕtvych, zachraňovať živých, nevykrvacať a nezblázniť sa – to už také jednoduché nie je. Niekedy sa do života dostane udalosť, ktorá všetko zmení od základov. Zo silných sú slabí, zo živých sú mŕtvi a niekedy aj úplne opačný extrém. Tí, ktorí chceli ostať na mieste, chcú teraz odísť preč. Kdekoľvek. Do zasnúbenej a vymyslenej zeme, kde vládne mier a pokoj. Dve veci, ktoré temní elfovia poznali, i keď im úplne nerozumeli. Teraz si ich prajú zo všetkého najviac.

Eludia má nateraz velenie. Nevie komu všetkému velí a ani to, kto všetko ju uznáva. Nepovažuje to za tú najdôležitejšiu vec na svete. Tak ako všetci ostatní, i ona je nútená lúčiť sa s tými, ktorých mala najradšej – a používať časti ich oblečenia na zastavenie krvácania tým ostatným. Nepozná mená tých, ktorým zachraňuje život. A niektorí z nich nepoznajú ju. Len krátko vedie temných elfov z klanov Kalannar a Sordin k lepším zajtrajškom. Nech bude zajtrajšok akýkoľvek, bude menej krvavý ako to, čo sa stalo dnes.

Teraz nie je obdobie na štatistiky a dlhé úvahy. Aj tí, čo sú veľmi unavení, musia pomáhať. Temní elfovia nemajú jedlo, liečivé balzamy či čokoľvek, čo by výrazne pomohlo. Každý musí používať len to, čoho je dostatok. Látky z mŕtvych civilistov, ostré zbrane a viera, že všetko bude znovu v poriadku. Na vyplachovanie rán majú len minimum vody.

Turknot a mnohí ďalší chýbajú. Oni takmer vždy vedeli, čo robiť. Taktiež dokázali predchádzať úplne zbytočným konfliktom.

„Nebudem pomáhať Sordinom. Oni nepomáhajú nám!“

„Kto ti nepomáha? Uvedom sa!“

„On má pravdu!“

„Nie, on má pravdu!“

„Teraz je Kalannarka vo vedení a to je úplná katastrofa. Vy máte mizerných veliteľov.“

„Už len u Sordinov je to to najlepšie, čo len môže byť. Daj sa vypchať!“

Tieto a mnohé ďalšie reči sa ozývajú čoraz častejšie a hlučnejšie. Eludia sa ich snaží ignorovať. Nechce zasahovať. Nakoniec však zasiahnúť musí, hoci nerada.

„Sme v tom spolu. Pokúsme sa zachrániť každého. Je jedno z akého je klanu, kto bol jeho alebo jej otcom a kto si myslí, že má nejakú väčšiu prioritu. Zachraňujme, koho môžeme. V prvom rade tých, ktorých môžeme zachrániť a ich život je v najväčšom nebezpečenstve.“

„Má pravdu. Pomôž mi zdvihnúť tento kameň, nech netlačí na moju nohu.“

„Pche. To neudvihneš takú skalku?“

„Pomôžte mi niekto! Prosím!“

Eludia v momente zbehla k svojmu krajanovi, ktorí si chce odhrnúť kameň z nohy. Spolu ho zdvíhajú, ale na konci nikto z nich nemá radosť. On je v šoku, neuvedomuje si, čo

presne sa stalo, ale veliteľka vidí jeho stav. Noha je kompletne rozdrvená. Nech urobí ktokoľvek akýkoľvek zázrak, ten elf zomrie na vykrvácanie. Keby to aj prežil, čo je skutočne nemožné, nikdy by už nechodil. Rýchlo sa mu stráca posledná farba z tváre. Podlaha sa farbí jeho krvou, ktorá tiekla čoraz rýchlejšie. Po krátkej chvíli začne vytekanie spomaľovať a jeho tvár sa prestáva hýbať.

Pre Eludiu je to silný zážitok. Videla mnoho zranených i mŕtvych. Zažila vojny, krvavé súboje a najrôznejšie nechutné pohľady. Toto je však asi najhoršie, čo si mohla predstaviť. Musí odvrátiť zrak. Nechce, nemala by a nepatrí sa to. Ale musí.

„Ako nás môže viesť niekto, kto sa ani nemôže pozrieť na krv?“

„Ty si ale sprostá hlava. Čo keby si aj ty pomohol? Alebo sa bojíš krvi?“

Neustále počuť rôzne zbytočné hádky a doťahovania. Temní elfovia nie sú jednotní. Tí, ktorí boli zvyknutí, že musia mlčať, si teraz berú slovo. Aj keď niekedy nemajú čo povedať. Neustále dávajú svoje osobné záujmy pred záujmy kolektívu.

Porátať živých je o to náročnejšie, že niektorí ležia v bolestiach niekde medzi životom a smrťou. Často pod množstvom kameňov. Iní sa hádajú, niekoho ošetrujú alebo jednoducho vychádzajú von. Na čerstvý vzduch.

Napriek tomu, že mnohí živí potrebujú pomoc, niekoľko Sordinov sa rozhodlo vykopať mŕtve telo Turknuta. Zosynchronizovali sa. Pomáhal jeden druhému a bolo im jedno, kto z nich je zranený. Dali si jednu úlohu a pracovali na tom, až kým ju úplne nedokončili.

O to náročnejšie je ovládať túto skupinu. Medzi Kalannarmi a Sordinmi nemusí byť nenávisť, ale rozhodne je medzi nimi veľmi veľa nepochopenia. To je viac, ako len výzva.

Pod velením Turknuta, Helany, Gerany, Segrata a ostatných nebol problém. Všetci boli od Sordinov. Ale čo má robiť tá, ktorú si priamo Turknut vybral, aby viedla všetkých? Prečo si vybral práve ju? Mal iné možnosti. Alebo nie?

Varian je z klanu Sordin ten najvýraznejší. Možno nie je rodený vodca, ale má niečo, čo je podľa časti temných elfov nevyhnutné pre vládu nad ostatnými. Agresivitu.

„Počúvaj ma. Ty tam vzadu. Zober svojich Kalannarov a choď preč. My ťa tu nepotrebujeme.“

„Prosím? Sme na tom spoločne. Vidím, že ste vykopávali mŕtveho vodcu namiesto toho, aby ste sa venovali svojim zraneným bratom.“

„Ty nevieš, čo je dôležité.“

„Život je dôležitý. Ako sa voláš?“

„Myslíš si, že všetkému rozumieš. Nevieš ani moje meno.“

„Povedzte mi niekto jeho meno. On je príliš zbabelý na to, aby ho povedal.“

„Suka.“

Eludia sa rozhoduje, či mu na to odpovie. Namiesto toho ide k ďalšiemu zranenému. Na niektorých vidno, k akému klanu patria. Na iných nie.

Ten, ktorému sa snaží ošetriť ranu na hrudníku, ju chrapľavým hlasom prosí o smrť. Po chvíli sa podobná situácia opakuje.

Dva klany nie sú to jediné, čo sa hýbe. Zurganov ovládal Turknut a nikto nevie, čo presne budú robiť. Odnášajú si hlbšie do jaskýň niekoľko mŕtvov. Sú malí, ale je ich veľa a spolupracujú lepšie ako temní elfovia.

Prvé skutočné nebezpečenstvo začína priamo teraz. Varian vyťahuje svoj meč. To, že sa okolo Turknutovej mŕtvolky začínajú objavovať zurganmi je pre neho nepredstaviteľné. Nestačí mu sekane do vzduchu. To pre neho nemá dostatočný efekt. Seká do jedného, následne do druhého zurgana. Aj jeho najbližší i uvedomujú, že riskujú zbytočný konflikt s nepriateľom, ktorého nemôžu premôcť.

„Ustúp. Nechaj im jeho telo.“

„Nikdy.“

„Nemôžeme s nimi bojovať. Ohrozí to každého. Môžu nás všetkých pozabíjať.“

„Turknut si zaslúži správny postup. Jeho duša nás o to žiada.“

Dalo sa očakávať, že aj medzi členmi tohto prevažne podzemného národa príde ku konfliktom, ktoré riešia nedôležité veci – ale zato ich veľmi silno prežívajú.

„O mŕtvych len v dobrom, ale najskôr musíme žiť.“

„Nemala by si veliť. Velenie patrí mne. Ja viem, čo je správne.“

„Preto nemôžeš veliť. Neuvedomuješ si, čo je správne a dobré pre všetkých. Dáš prednosť starým tradíciám pred prežitím.“

„Si neschopná, tak sa už utíš, lebo ti tú hnusnú hlavu odrežem a hodím zurganom.“

Spor medzi dvomi jednotlivcami narastá. Niektorí, prevažne z rád Kalannarov, sa stavajú k Eludii. Sordini sú v spore neutrálni, prípadne sú na Varianovej strane. Samozrejme je tu niekoľko výnimiek. Čerstvá veliteľka sa rozhoduje pre veľmi netypický krok. Dáva priestor konkurentovi, nech povie, čo má v pláne.

„Ak by som ti odovzdala velenie, čo by si urobil? Kam by viedli tvoje kroky? Aké by si mal priority?“

„Ty mi nikdy nedáš velenie a ja ti nebudem nič hovoriť.“

„Dobre. Poviem teda ja. Najskôr zachráňme, koho môžeme. Potom si vyberieme nový domov, kde sa usadíme. Získame to, po čom túžime. Naplníme svoj sen o domove. Použijeme na to diplomaciu, vojenskú silu a hlavne sa budeme viesť rozumom. Keď sme hladní, zaobstaráme si jedlo. Keď bude treba spomínať na mŕtvych, tak na nich budeme spomínať. V prvom rade sa však budeme držať ich múdrosti a pokúsime sa ich prekonať. Je nás málo. Tak získajme spojencov. Staňme sa niekým, koho budú ostatní rešpektovať.“

„Je nás málo a ty hovoríš o rešpekte? A čo máme robiť s mŕtvymi? Nechať ich na mieste, nech ich niečo zožerie?“

„Máš deti? Ak by si si mal vybrať medzi tým, či mŕtve dieťa pochováš, alebo živé nakrmiš, aby nezomrelo od hladu, tak čo urobíš? Aké je v tomto prípade správne rozhodnutie?“

„To sú ale hlúpe otázky. Vymyslela si si nejaké hlúposti a teraz nám chceš dokázať, že ty jediná máš pravdu a všetci ostatní sa mýlia.“

„Nie. Hlúpy si ty, že na ne nedokážeš alebo nevieš odpovedať. Zmocnite sa ho.“

2. kapitola – Nepríjemné počty

„Sedemdestiat štyri. To je všetko. Muži a ženy dohromady. Bojovníci i tí, čo nevedia bojovať.“

„Bez teba, alebo si rátala aj seba?“

„Vrátane mňa.“

Eludia dokáže počítať celkom rýchlo, ale radšej by počítala do väčšieho čísla. Temných elfov bolo podľa ľudí vždy veľmi veľa. Celé zástupy skvelo vyzbrojených a vycvičených bojovníkov a k tomu čiernokňažníci, ktorí zničia čokoľvek len jednoduchou myšlienkou. Samozrejme tomu ani oni nikdy reálne neverili. Realita je však z pohľadu temných elfov oveľa horšia. Momentálne tragická.

Varianovi nemôže veriť. Mnohých nepozná a môže len typovať, či sa na nich môže spoľahnúť. Na zemi a hlavne pod kameňmi je dostatok zbraní. Dost pre každého bojovníka i pre každého, kto nikdy nemal v ruke žiadnu zbraň. Kto však naučí všetkých narábať s týmito zbraňami? Každopádne metódy boja sa naučiť dajú, aspoň v nejakej základnej miere. Kto sa však naučí čarovať? Po zemi sú aj všetky veci, ktoré si niesli so sebou členovia Čierneho rádu. Bez hlbšieho poznania sú rôzne kúzelné paličky zbytočné. Iba ak na predaj.

Presne táto myšlienka napadla Eludiu. Pozbierať všetko, čo má nejakú hodnotu a predať to. Nájsť niekoho, kto to odkúpi a vymení za potraviny, prípadne za cestu loďou niekde do bezpečia. Sedemdesiatštyri osôb potrebuje jedinú, trochu väčšiu loď.

Všetci sa sústreďujú pred jaskyňou. Arowe tak silno nesvieti, všade vládne večerné prítmie. Krajina napriek blížiacej sa noci poskytuje príjemný pohľad. Stromy, more, pobrežné piesky. To všetko a mnohé ďalšie sa v jaskyniach nenachádza.

Už na prvý pohľad vidno, že niečo nie je v poriadku. Eludia, tak ako ostatní, bola pri rozhovoroch Turknuta a Agnesa. Teraz je Agnes mŕtvy, spálený bleskom takmer na nepoznanie. Viac ako črty tváre ho prezrádza jeho veľkosť. Mierumilovný, priateľský obor, musel zomrieť ranou blesku. Okolie je v poriadku, ale jeho telo pôsobí, ako keby mocný čarodejník hodil blesk priamo do neho.

Pri obrovi sú traja čarodejníci v uniformách Čierneho rádu. Bez známok života. Okolo nich je jedna súvislá stopa po krvi. Posledná postava je zo všetkých najzvláštnejšia. Mladá žena, alebo skôr ešte dievča. Bez strachu. Sedí na luxusnej drevenej stoličke a má pri sebe debnu s exotickým ovocím. Niektoré kúsky sú načaté a lietajú okolo neho muchy. Ju to, očividne, netrápi.

„Besia, čo si myslíš?“

„Pasca. Alebo nejaký trik. Niečo nevidíme a ostáva pred nami skryté.“

Eludia preberá to, čo vidí, s jednou blízkou elfkou. Besia nemá žiadne špeciálne postavenie v skupine. Alebo, lepšie povedané, nemala. Priveľa tých, ktorí rozhodovali o

všetkých, zomrelo. Teraz prichádza rad na tých, ktorí boli doteraz nepovšimnutí. V celej skupine temných elfov je navyše po prvýkrát viac žien ako mužov.

„Chcem, aby si preskúmala, čo sa tam deje.“

„Nejdem.“

„Prosím?“

„Neber to ako odmietanie rozkazu. Ja len... vieš... je tam niečo a nemala by som tam ísť ja. Neviem ti to celkom vysvetliť.“

„Máš strach, to chápem. Povedz mi, Besia, čo si o nej myslíš? Ak dokážeš niečo vyčítať, tak mi to povedz. Akúkoľvek maličkosť. I to, čo sa ti vôbec nezdá byť dôležité.“

„Je zvláštne, že sa na také niečo pýtaš. Ty si veliteľka a chceš môj názor?“

„Áno, chcem.“

„Cítim z nej mladosť, neskúsenosť a určitú naivitu. Ale hlavne silu. Ohromnú a ťažko ovládateľnú silu. Niečo jej silu dodáva a ona sa jej podvolila.“

„Herdan?“

„Neviem. Možno. Ale nechcem ísť k nej bližšie.“

„Dobre, pôjdem ja.“

Diskusiu medzi Eludiou a Besiou počúva viac Arinov, ako si tieto dve mysleli. Časť si praje, aby išla túto zvláštnu situáciu preskúmať práve Eludia. Ostatní sú ostro proti tomuto rozhodnutiu. Nechcú zas hľadať nejakého nového veliteľa. Nechcú stále zmeny. Dobrovoľne však nikto nejde na jej miesto. Ide teda sama. Ostatní sa držia vzadu, alebo postupujú len veľmi pomaly a opatrne.

Prechádza popri Agnesovi. Opäť zvláda len krátky pohľad a musí sa pozrieť inde.

„Čo sa tu stalo? A kto si?“

„Si Varena?“

„Nie. Nie som. Odkiaľ poznáš Varenu?“

Salia na chvíľu rozmýšľa. Teraz je na tajnej misii a nevie, čo môže povedať. Rozmýšľa o Herdanovi a ten jej poradil, aby zmenila tému čo najjednoduchším spôsobom.

„Počula som, že je skvelá s kúzľami.“

„Bola. Varena je mŕtva. Napáchala veľa zla. Mala veľké slovo, ale zistilo sa, že jej nikdy nejde o dobro kolektívu.“

„Môžem sa k vám pridať?“

„Počkaj, nepoznám ťa a náš ľud si veľa vytrpel. Prečo by sme mali dovoliť, aby si cestovala s nami?“

„Zabila som tých troch, ktorí zabili toho obra.“

„Ty? Sama? A ako si to dokázala?“

„Viem byť rýchla.“

„Prečo si zasiahla? Poznala si niekoho z nich?“

Salia opätovne premýšľa. S čiernym nožom vie narábať lepšie ako s rečou.

„Nepáčilo sa mi, ako idú traja na jedného. Naštvala som sa.“

„Tí čarodejníci majú rany spredu. Všetky spredu na krku. To nevyzerá, ako moment prekvapenia. Kto si?“

„Salia.“

„A kto si, naozaj? Kto ťa naučil takto bojovať?“

„Sama som sa naučila.“

Eludia dáva pokyn ostatným, aby sa priblížili. Všetci viac-menej ochotne prichádzajú. S výnimkou Besie.

„Povedz mi, Salia, prečo si tu? Tak naozaj. Sľúbil ti niekto pomstu? Ublížila ti Varena? Mne to môžeš povedať. Aj nám mnohým ublížila.“

„Ty tomu nerozumieš.“

„Herdan ti niečo sľúbil. Je to tak?“

„Povedal mi, že Varena žije a teraz používa meno Eludia.“

„Varena je mŕtva. Eludia som ja a môžeš mi veriť, za nikoho sa nevydávam. Ak ma chceš zabiť, tak konaj. Všetkých ostatných ale nechaj nažive.“

„Ty mi ponúkaš svoj život?“

„Máš obrovský talent, ak si zabila troch čarodejníkov. Musíš byť v boji výborná. Všetci naši bojovníci sú mŕtvi. Nikto sa ti nemôže rovnať v boji.“

„Prečo sa tá elfka nepribližuje? Tá vzadu?“

„Má z teba zlé tušenie. Odkedy jej Varena pozabíjala rodinu. Je sirota. Cíti zlo a cíti ho aj z teba. Dokáž, že v tebe zlo je – alebo dokáž, že v tebe nie je a môžeš sa pridať k nám. Ako naša najlepšia bojovníčka.“

„To si musím premyslieť.“

„Povedz Herdanovi, nech sa objaví. Viem, že tu niekde je.“

Pred chvíľou boli prekvapení temní elfovia. Teraz je prekvapené ľudské dievča. Po zabití čarodejníkov čakala na to, že sa objaví nemilosrdný divoký kmeň zabijakov z podzemia. Namiesto toho vidí doráňaných chudákov, ktorí sa opierajú jeden o druhého. Ich veliteľka, alebo možno len hovorkyňa, je ľudská a inteligentná. Čo ale má robiť s Herdanom? On pre ňu urobil veľmi veľa.

Samozrejme, Herdan by nebol Herdanom, keby sa občas neukázal a nedal by niektorú zbytočnú podmienku. Jeho duch sa znovu zobrazuje, neďaleko Eludie a Salie.

„Máme pekný večer. Vonku je tak príjemne, čo povieš?“

„Aké máš s nami plány? Čo pre nás znovu chystáš?“ Pýta sa Eludia.

„Mám prekvapenie. Tentokrát krásne pozitívne. Myslel som si, že veliteľom bude Varian. Turknut to trochu netypicky zmenil. Tak môj plán nevyšiel. Chcel som využiť Saliu, aby vás pozabíjala. Jedného za druhým. Ale zmenil som názor. Ty si mi ho zmenila.“

„Ty si nás chcela pozabíjať, jedného za druhým?“ Pýta sa Eludia Salie.

„On povedal, že ty si Varena a že všetkých pozabíjaš.“

„Ty si mu to verila? Jemu nemôžeš veriť.“

„On sa o mňa stará. Naučil ma bojovať. Zabíjať. Mám to, čo potrebujem a idem si za svojou pomstou.“

„Varena je mŕtva. Už nikomu neublíži. Ešte aj Herdan ti povie, že je mŕtva.“

„Varena žije. Ale má nové meno. Teraz sa volá Besia.“ Odpovedá Herdan.

„Hlúposť. Varena je mŕtva a Besia určite nie je žiadna čiernokňažníčka.“

„Ale je. Tebe som prešiel cez hlavu ľahko. Ľahšie ako komukoľvek inému. Besia nikdy nie je a nebola. Spoznali ste sa až počas pochodu. Po tom, čo Varena skutočne zomrela. Stačilo preniesť vedomie a pár ľudí oklamať.“

„Čože? Neverím ti. Tebe sa nedá veriť. Nikdy nikomu nepomôžeš len tak. Vždy máš plán, ako iným škodiť.“

„Áno. Chcem, aby ste dokázali viac škodiť vašim nepriateľom. Chcem akciu. Chcem vidieť temných elfov ako vojenskú silu, nie ako niekoľko uszlených chudákov na ceste do neznáma. Jej sila sa vráti. Možno nebude tak dominantná, ako keď mala moju moc, ale ty vieš, kedy bude treba jej kúzla.“

„Varena je neovládateľná.“

„Ty si veliteľka. Je to tvoja práca. A tvoja práca, či už dobrá alebo nie, je moje potešenie.“

Herdan mizne a Eludia a Salia sa pozerajú na seba. Ani jedna z nich nečakala niečo podobné. Predpokladajú, že rozhovor s Herdanom nikto nepočúval.

3. kapitola – Holá pravda

„Povedz mi pravdu. Celú pravdu. Nič nevynechaj. Voláš sa Salia?“

„Hej. Už som to povedala.“

„Odkiaľ presne pochádzaš?“

„Zo sadov. Na východ od Aringoldu. Panstvo lorda Laskera.“

„Prečo si odtiaľ odišla?“

„Nechcem sa o tom rozprávať.“

„Povedz mi to. Viem, že sa stalo niečo zlé, ale neviem čo. Potrebujem to vedieť, aby som ťa pochopila. Aby som vedela, kde môžem využiť tvoj talent najlepšie a čo môžem urobiť, aby si bola šťastná.“

„Nikto by nemal spomínať tie najhoršie veci zo svojho života. Ty si neprišla o najbližších.“

„Prišla. Znovu a znovu a znovu. Najrôznejšími brutálnymi spôsobmi. Dokonca viem, že tí, ktorí ostali pri mne, možno dnes alebo zajtra skonajú a svet bude pre mňa ešte osamelejšie miesto. Nevzdávam sa. Nevzdávaj sa ani ty. Povedz mi, prosím, čo sa stalo.“

„Napadli nás... tí druhí elfovia. Svetlejší. Potom prišla ona a s pôžitkom nás vraždila. Chcela zabiť aj mňa, ale podarilo sa mi... prepáč, nemôžem ďalej.“

„To je dobre. To je v poriadku. Porozprávame sa neskôr. Nesmieš však nikomu z nás ublížiť. Dobre?“

„Ani tomu, čo ťa chce zabiť?“

Eludia okamžite vstáva. Rýchlo sa pozerá na každého temného elfa. Najskôr sa pozerá na Besiu, ale tá sa ani nepohla. Varian je medzi svojimi a o niečom diskutuje a agresívne niečo naznačuje rukami.

„On?“

„Ten nižší. Vedľa neho. Ten, čo si teraz oblieka plášť.“

„Ako to môžeš vedieť?“

„Cítim to z neho. Neviem to celkom vysvetliť.“

Varian a štyria ďalší sa rozprávajú v kruhu. Piatim najsilnejší Sordini. Každý z nich má pri sebe minimálne jednu zbraň a vie ju použiť. Rozprávajú sa nenápadne, šeptajú a plánujú niečo, čo rozhodne nebude príjemné pre Eludiu.

Tá hľadá spojenca. Istotne, niekoľko elfov sa k nej pridá, budú ju chrániť. Ale nikto, kto by sa tým piatim mohol postaviť so zbraňou v ruke. Rozhoduje sa pre niečo naozaj netypické. Prichádza k nim a žiada Saliu, aby išla s ňou.

Jeden z elfov sa jej stavia do cesty a rýchlo gestikuluje.

„Besia s tebou chce hovoriť. Teraz hneď. Je to veľmi dôležité.“

„Dobre.“

Vydáva sa za Besiou, ktorá má len ťažko popísateľný strach v očiach. Zrýchľuje svoje kroky, ale pre neznesiteľnú bolesť v chrbte musí zastať. Chce sa otočiť, aby pochopila, čo sa stalo. No pre čepel' noža, ktorý ma nečakane zabodnutý skoro až v strede chrbtice to nedokáže. Útočník z jej chrbta nešetrne vyťahuje dýku, aby ju opäť použil. Posledné, čo Eludia vidí, je súboj dvoch postáv a následne len rýchle pohyby, ktoré si nevie dobre vysvetliť. Padá na zem a nemôže robiť vôbec nič.

4. kapitola – Prebudenie

Eludia sa prebúda v ohromných bolestiach. Nevie, čo sa stalo. Ani ako dlho bola mimo. Cíti smútok, hnev a asi všetky emócie, aké pozná. S pohybom to však nevyzerá vôbec dobre. Akúkoľvek činnosť, ktorú svojmu telu prikáže, doprevádza veľká dávka bolesti.

„Cítiš bolesť. To je dobre. Teraz odpočívaj.“

„K... kto... s... si?“

„Nepamätáš sa na mňa? Ale to je fuk. Teraz musíš odpočívať.“

„S... sú?“

„Či sú v poriadku? Kto? Tá ľudská dievčina ich pozabíjala. Aj Variana.“

„Sa...“

„Hlavne odpočívaj, dobre. To je jediné dôležité. Časť Arinov išla zháňať jedlo, iná sa stará o pohrebné ceremónie.“

„Be... Be...“

„Besia? Zavolám ti ju.“

Elf odchádza od ranenej Eludie a pred odchodom jej prezerá ranu. Veliteľka leží na bruchu. Má prerazené brnenie a posledná voda, akú mali k Arini k dispozícii, sa použila na čistenie rany. Z kúskov oblečenia, dlhých kopijí a ďalších vecí jej zostrojili nosidlá a zanesli ju do Agnesovho domu.

Nespomína sa, čo sa stalo. Chcela s niekým hovoriť. O niečom. A potom prišla tá bolesť. Pred očami má len nepresné, nedokonalé spomienky.

„Všetko ťa bolí? Budeš v poriadku? Bála som sa. Tak strašne som sa bála. Povedz mi, čo ťa bolí. Môžeš chodiť? Dá sa ti rozprávať? Povedz niečo. Povedz!“

„Pre... pre...“

„Nerozumiem. Musíš hlasnejšie. Počúvam ťa.“

„Pre...“

„Pre? Čo je pre? Nemám z toho dobrý pocit. Veľmi ťa dokaličili. Vedela som, že sa to môže stať. Varian a ostatní. To si nemali dovoliť. Keby ťa neprekvapili, tak by si ich mohla všetkých potrestať. Ale piati na jednu, to nie je správne. To nie je dobré. To nie je...“

„Sa...“

„To nie je dobré. A do chrbta. Sú to hlúpi zbabelci. Dobré že pomreli.“

„Sa...“

„Neviem čo je Sa. Musíš hlasnejšie.“

„Lia.“

„Čo je Lia? Už ti vôbec nerozumiem. Chceš toho, čo tu bol? Alebo skúšaš nejaké kúzlo?“

Eludii sa nedá rozprávať. Keby mohla, tak by poslala Besiu preč a vypýtala by si niekoho chápavejšieho. Má otázky. Veľa otázok. Táto jej však pravdepodobne nedá tie odpovede, ktoré potrebuje.

„Idem po vodu, lebo... však vieš. Počkaj tu.“

Eludia sa prevracia na druhý bok. Je to úmorný proces a po krátkej chvíli to musí vzdať. Sama nedokáže ani takúto jednoduchú činnosť. Najskôr nedokázala veliť tak, ako Turknut a ostatní. Teraz nevie ani svojmu telu prikázať niečo, čo by mala byť pre každého samozrejmosť. Má tu počkať. Čo iné môže robiť?

V celom dome je tak sama. Takmer sama. Nieкто si k nej prikladá stoličku. On vidí ju, ale ona jeho nie a nemôže sa pretočiť.

„Ty vieš, kto som.“

„He...“

„Áno. Výborne, malá Eludia. A nielen to. Som tiež nieкто, kto sem poslal Saliu až z veľkej diaľky, aby som skomplikoval osud temných elfov. Nevedel som, ako to všetko dopadne. Mala Ťa zabiť. Namiesto toho Ťa zachránila. Ty si pod strechou a v bezpečí. Tvoji nepriatelia sú mŕtvi. Ona je vonku. Jej telo vyzerá horšie ako to tvoje. Tu skončila jej púť. Ale neznamená to koniec tvojej púte.“

„A...“

„Ako to myslím? To sa pýtaš. Viem, že práve toto sa pýtaš. Predstav si jednu krásnu situáciu. Všetci ma berú ako boha smrti, ničenia a všetkého, čo je podľa tých jednoduchých zlé. Tam, kde je smrť, je aj život. Tam, kde je hlad, je aj chlieb a pečené mäso, ktoré čaká na hladných.“

„A...“

„Tá istá otázka? Ako to myslím? Jednoducho. Mám pre teba dohodu. Takú, akú nemôžeš odmietnuť a rázne sa postarám, aby si ju neodmietla. Besia ti nepovedala, že síce žiješ, ale aj tak zomieraš. Časť čepele sa dostala príliš hlboko. Niektoré bylinky ti tlmia bolesť a čiastočne liečia ranu, ale aj tak umieraš. Môžem ti povedať, ako dlho budeš ešte žiť. Nie približne, ale presne. Na večer ďalšieho dňa zomrieš a nie je tu nič, čo by tvoji krajanovia mohli proti tomu urobiť. Iba ak by Ťa zabili skôr. Sľubujem ti však, že v tento čas sa k tebe nikto so zlým úmyslom nedostane.“

„A...“

„Ako to myslíš? Už zase? Nie je slušné pýtať sa trikrát tú istú otázku. Dohoda je jednoduchá. Naučíš sa bojovať. Naučíš sa čarovať a viesť svoj ľud. Budeš vidieť do vecí, do ktorých iní nevidia a budeš mať odvahu, akú si nikdy nepoznala. Za malú cenu.“

„A...“

„No tak. Už sa to nepýtaj. Daj inú otázku. Akúkoľvek.“

„A...“

„To je lepšie. Na túto otázku ti dám odpoveď až vtedy, keď to sám uznám za vhodné. Teraz odpočívaj. Môžem ti hneď všetko vyliečiť, ale chcem, aby si spoznala bolesť. Musíš vedieť, čo všetko dokážeš vydržať, keď si k tomu prinútená. Ale dám ti jeden darček. Malý darček. Potom väčší a nakoniec ten najväčší dar. Pozri sa na mňa.“

„Ja...“

„Ty nemôžeš? Ale môžeš. Ja môžem!“

Herdan dvíha Eludiu z nosidiel pomocou svojich kúziel a dlho sa jej pozerá do očí. Dotýka sa jej hrdla i miesta na chrbte svojimi nezvyčajne dlhými rukami a ona cíti rovnakú bolesť, ale odrazu môže normálne rozprávať.

„Ďakujem za tento dar.“

„To je láskavosť. Toto je dar.“

Herdan sa jej dotýka brucha a prenáša na ňu časť svojej energie. Medzi jeho rukou a jej bruchom nastáva niečo, čo sa dá len ťažko popísať. Najjednoduchšie slovo, ktoré ju napadlo, je tma. Koncentrovaná, očarovaná a zvláštna tma. Následne začne rozmýšľať nad tým, čo povedal pred chvíľou. Tam, kde je smrť, je aj život.

„Odpočívaj. Viem, hovorí ti to každý. A stále ti to budú hovoriť. Najskôr naber sily, až potom padne celý svet k tvojim nohám a ty ho budeš musieť prišliapnuť a rozdrviť.“

5. kapitola – Výsledok cesty

Ďalších päť smrťí je pre temných elfov tragická udalosť. Päť silných chlapov bude chýbať v nasledovných dobrodružstvách. Možno neboli ideálni, ale každá strata môže a v tomto prípade aj bude bolieť.

Matematika je veľmi jednoduchá. Sedemdesiat štyri mínus päť. A jedna ľudská obeť k tomu.

Niektorí Arini prinášajú vodu, iným sa podarilo zohnať jedlo. V každom prípade ide o základné zásoby. Problém však začína s velením. Zatiaľ čo Eludia leží v bolestiach, niekoľko elfov a hlavne elfiek chce ostatným diktovať, čo robiť. Väčšinou však majú na velenie ešte menej talentu ako Eludia.

Tá môže počúvať hádku za hádkou, ale nič nehovorí. Nechce prezradiť, že jej Herdan vrátil možnosť hovoriť. Je utrápená, smutná a hlavne prekvapená. Nevie, čo prinesie budúcnosť. Má strach z neznámeho a pritom čoraz lepšie pozná Herdana a jeho myslenie. Nechce tu skončiť. Tu nie. V podstate na rovnakom mieste získala vedenie. Nikam svoj ľud nedoviedla. Postupne vyhláskovala meno Salie a jej verní ju doniesli. Neprijemný pohľad.

Mladá. Oveľa mladšia od kohokoľvek v skupine. Bledšia ako temní elfovia a zároveň vychudnutá. Na stále dievčenských rukách sú svaly, ktoré nedávno získala. Okrem svalov na nej vidno aj niečo iné, ešte nedávnejšie. Početné rany. Škrabance i to, čo ju zbavilo života.

O Salii veľa nevie. Všimla si len to, že bola oddaná Herdanovi a neskôr jej. Ako dokázala pozabíjať piatich bojovníkov, to je pre všetkých záhada. Bola v tom akási zvláštna, vyššia moc? Nadanie? Alebo kliatba, ktorá jej umožnila urobiť veľké veci za veľkú cenu?

Nemá moc, aby sa jej dotkla. Na slovné poďakovanie musí čakať, kým všetci odídu a bude v dome sama. Agnesov dom, ak sa to dá nazvať jej domom, je jej súkromnou komnatou. Pre bolesti nemôže s čistou hlavou rozmýšľať nad toľkými vecami. Nevzdáva sa, ale nemá silu, aby išla ďalej.

Nie je to však Eludia, koho cesta tu končí. V podstate ide o príšernú oblasť. V okruhu niekoľkých krokov pozomierali temní elfovia vrátane najvyššieho veliteľa. Taktiež tu svoju smrť našli mágovia z Marelovej veže a ich zabijaci. K tomu Agnes, Varian, Salia a pravdepodobne ona.

Ostáva jeden, kto ju dokáže pochopiť a dokonalo chápe. Ten, kto od nej môže chcieť čokoľvek a ľahko získa to, čo si zaumieni. Za akúkoľvek cenu.

K Eludii prichádza vystrašená Besia.

„Uzdrav sa. Uzdrav sa, prosím. Potrebujeme ťa.“

„Ja...“

„Ak môžeš, vstaň. Mám zlý pocit. Niečo zlé sa blíži.“

„Č...“

„Nerozumiem ti. Nevieľm čo sa blíži, ale mám strach. Naozaj sa bojím.“

„Pod' bližšie,“ žiada ju Eludia. Besia ju poslúcha.

„Ty môžeš hovoriť?“

„Len málo. Nikomu to nehovor. Čo cítiš?“

„Ju. Tú dievčinu. Cítim, ako je jej srdce chladné.“

„Zomrela. Zachránila ma.“

„Nemyslím si, že zomrela.“

Eludia nerozumie. Salia nie je mŕtva? Toto nie je koniec jej cesty? Snaží sa za ňou natiahnuť ruku, ale nedokáže to.

„Prines mi ju bližšie.“

„Dobre. Je... veľmi ľahká. Ale bojím sa. Bojím sa jej.“

„Neboj sa a poslúchni ma.“

Besia dvíha nehybné telo a prináša ju čo najbližšie k Eludii. Tá sa na ňu chvíľu pozerá, ale vôbec nič sa nedeje. Jej telo je v dokatovanom stave a na oblečení má zaschnutú krv.

„Dones mi vodu.“

„Dobre.“

Eludia sa na chvíľu zbavila svojej služobníčky. Rozhodla sa dýchnuť na Saliu. Tak silno, ako to v svojom stave dokáže. Hľadá jej riedke vlasy a pozoruje, že sa nedeje vôbec nič. Jej oči ostávajú zatvorené.

Je tu ešte jedna vec, ktorú chce skúsiť. Dotýka sa svojho brucha a následne tú ruku ukladá na jej telo.

Veliteľka neverí vlastným očiam a Besia, ktorá sa zatiaľ vracia s vodou, tiež nie. Inštinktívne sa chystá zakričať a privolať ostatných, ale nemŕtva ruka zakrýva Besii ústa.

„Teraz ma dobre počúvaj. Nikomu nič nepovieš. Nikomu. Rozumieš? Ani jedno slovo.“

„Čo si urobila? Ako sa... čo sa to deje?“

„Tam, kde je život, je aj smrť. Tam, kde je smrť...“

„Nedovolím, aby si robila takéto veci. Tí, čo zomrú, si zasluhujú pokoj.“

„Tí, čo zomrú?“

Nemŕtva Salia dáva čierny nôž na krk Besie. Nemá vlastné uvažovanie, ale akýkoľvek plán plní do posledného detailu. Plne závisí na Eludii.

Besia sa pokúša kričať, ale Salia jej akúkoľvek snahu okamžite tlmí. Keby jej to Eludia prikázala, tak urobí krátky proces. Čierny nôž sa nehýbe. Drží ho neuveriteľne silná ruka, ktorá je úplne chladná a nepríjemne zapácha.

„Máš dve možnosti. Urobíš presne to, čo poviem. Odteraz až do konca svojho života.“

„Aká je druhá možnosť?“

„Smrť. Tvoje teplo na chvíľu zasýti môj vnútorný chlad. Rýchla smrť, ale neviem, či bude pre teba bezbolestná.“

„Eludia! Čo sa deje? Nechaj ma. Pusti ma. Prosím. PROSÍM!“

„Si príliš hlučná. Pod' bližšie.“

Besia začína tušiť, že je v pasci. Môže si predstaviť celý svoj život a všetky konce, ktoré sa mohli dostať. Nikdy však nemyslela na toto. Silné zovretie jej znemožňuje akúkoľvek akciu. Nemôže robiť nič, len s otvorenými očami sledovať blížiaci koniec. Nepoznané utrpenie je stále bližšie a pre Besiu ostáva jediná otázka, na ktorú nikdy nedostane odpoveď.

6. kapitola – Kruh

Hlad nie je nenávisť. Ani zlo, pomýlený osud či niečo, čo si vymyslel niekto mocný niekde ďaleko. Hlad je hlad. A kto ho má, ten je poháňaný prírodnými zákonitostami, aby ho zahnal. Hlad pre nedostatok jedla. Hlad po vedomostiach. Alebo to, čo pripravilo Besiu o život.

Eludia je veľká nádej pre temných elfov. Ukázala sa ako najvhodnejšia z tých, čo ostali. Na druhej strane, ak prestane byť sama sebou, pre ostatných to bude znamenať jediné.

Predtým by sa postupne zotavovala a zisťovala by, ako sa darí ostatným. Čo robia a aké majú plány. Snažila by sa nájsť tie najlepšie a najmenej bolestivé riešenia pre stále menšiu skupinu temných elfov. Ale teraz?

Krik bolo počuť aj vonku. Štyria elfovia sa ponáhľajú k Eludii. Vedeli, že najbližšie jej bola Besia a teraz počuli jej hlas. Ich prekvapenie je naozaj značné. Veliteľka nesedí, ale stojí. Vyzerá byť plná síl. Možno sa viac mračí, ako doteraz. Veľkou premenou však prešli ďalšie dve postavy. Besia je doslova vycicaná zo života. Namiesto elfky je len zbierka kostí a kože na podlahe. Je skrútená, ako keby dostala krč do celého tela. Je chorobne bledá a len tí, čo ju dobre poznali, ju vedia správne identifikovať.

Lepšiu farbu nemá ani Salia. Ľudské dievča, ktoré stojí dokonalo rovno a vôbec sa nehýbe. Žiadne dýchanie ani emócie. Jednotvárne stojí na mieste so zatvorenými očami, ako keby to bola vyčarovaná bytosť, ktorá čaká na rozkazy.

„Čo sa tu stalo? Si v poriadku?“

„V najlepšom. Vyrazme odtiaľto.“

„Čo ony? Čo sa privodilo? Nejaké kúzla?“

„Mám moc, ktorú som doteraz nepoznala.“

„Herdanova moc. Je z teba čiernokňažníčka? Vieš kúzliť, alebo si Herdanovi sľúbila všetko na svete?“

Teraz má možnosť ukázať, kým je. Kým je v svojej podstate, v skutočnosti. Je stále Eludia, alebo je Herdan? Kto kontroluje všetky myšlienky a kto koná? Môže pomyslieť na smrť týchto elfov a Salia by nepotrebovala žiadne presvedčanie. Alebo urobí niečo iné? Ubezpečí, že je všetko v poriadku a počas odдыхu sa niečo zmenilo? Ale čo? A ako?

Môže klamať. O čomkoľvek. Môže hovoriť kompletnú pravdu. Aj keď sama nevie, čoho je schopná. Potrebuje čas. Aj vysvetlenie pre všetko dôležité.

„Každý z nás je prekliaty. Poďme na vzduch. Je čas na akciu.“

„Tvoja práca? Prekliala si niekoho?“

„Ako sa voláš?“

„Derion.“

„Z akého klanu?“

„Sordin.“

„Už nie si z klanu Sordin. V tomto momente končia klany. Začína budúcnosť. Salia, ostaň. Ideme von.“

To, že sa veliteľka znovu ukázala, je zaujímavá novinka. Všetci tí, čo ju videli oddychovať po zranení, ju vidia v plnej sile. Zbiehajú sa. Niektorí sú ďaleko, väčšinou na love. Veľká väčšina sa však pozorne díva na Eludiu.

„Musím vám povedať dve dôležité veci.“

„Si úplne v poriadku?“

„Áno, som. Toto je dôležité, pozorne počúvajte. Sme z rôznych miest a rôznych kultúr. Všetky tie kultúry nás rozdeľujú. Sordin, Kalannar, Algebani, Nymreth. To všetko patrí minulosti. Všetci sme Arini. Všetci sme temní elfovia. Sme bojovníci, dobyvatelia, remeselníci. Sme všetko, čo môžeme byť a chceme byť. Sme pánmi našich životov. Dosť bolo utrpenia a strachu. Dosť bolo zbytočných smrtí a hlúpych plánov. Kto pred nás postaví múr, toho spálime a všetky múry zničíme, aj keby sme mali ísť proti nim päšťami. Dobjieme všetky mestá, ktoré sa nevzdajú a zotročíme si každého, koho budeme chcieť za otroka. Odteraz nie sú Sordini. Tu končí každý Kalannar. Toto je nový poriadok. Zabudnime na delenia. Odteraz sú len dve skupiny. Arini a mŕtvolý.“

„Chceš zabiť každého, kto sa bude považovať za Sordina či Kalannara?“

„Osobne, verejne a bez váhania.“

„Sme tuláci, príležitostní lovci a všetko možné, len nie armáda.“

„Zatiaľ nie. Zmení sa to skôr, ako si to ktokoľvek uvedomí.“

„Kto nás bude učiť všetko to, čo nevieme?“

Darion je zvedavý. Doteraz bol ticho, ale už nemôže dlhšie mlčať. Často pozoroval Eludiu, keď ležala. Držal sa blízko Sagrata, ktorého obdivoval. Teraz nevie, kým je. Kritikom? Tým, kto má pravdu?

„Ja. A hneď. Každý z nás je schopný meniť celý svet a nikdy nie je neskoro.“

„Srší z teba optimizmus. Hovoriš rázne o veciach, ktoré nemáš ako ovplyvniť. Určite si v poriadku? A čo je tá druhá dôležitá vec?“

„Zelený ostrov. Je tam vojna. Ostrovania sú napadnutí čarodejníkmi z Marelovej zeme. Čierny rád tam zabíja každého, kto sa nevzdá.“

„Čo máme s nimi? Mnohí o Zelenom ostrove nikdy nepočuli. Nikoho tam nepoznáme a ani dobre nevieme, kde ten ostrov je. Okrem toho sa nemôžeme postaviť skutočnej armáde profesionálnych zabijakov a čarodejníkov. Môžeme byť radi, že nás nepozabíjali. To nás bolo oveľa viac. Mali sme svojich vojakov.“

„Teraz máte mňa.“

„Aj vtedy si tu bola. Zosilnela si tak, že všetko vyriešiš len silou vôle?“

„Teraz ťa nezabijem. Nechám ťa nažive. Budeš mojou pravou rukou.“

„Nezabiješ? Aké zabíjanie? Úplne ti preskočilo?“

„Nie. Nepreskočilo mi. Ale nie som to, čo som bola.“

Eludia nežmurká, nemá žiadny strach. Rozhodne je niečo inak. Pre ostatných je to záhada. Alebo sa zbláznila, alebo sa stalo niečo veľmi zvláštne a desivé. Všetkým vrátane Dariona je jasné, že len jedna bytosť môže kedykoľvek zvýšiť silu jednotlivca na úplne novú, desivú úroveň.

O to desivejšie je nové dielo. Zbiera zo zeme kamene. Nikto nechápe prečo. Ukladá ich do zvláštneho ornamentu na zemi. Kruh, ktorý je tvorený pätnástimi kameňmi, vyzerá úplne obyčajne.

„Kto vstúpi do tohto kruhu, ten sa stane veľkým bojovníkom a černokňažníkom.“

„A tí, čo to neurobia?“

„Zomrú.“

„Je to len kruh.“

„Ty si len jeden z mnohých. Chceš byť niečo viac? Chceš byť silnejší ako trolovia? Odolnejší ako trpaslíci? Chceš vedieť kúzliť lepšie ako skúsení černokňažníci?“

„Za akú cenu?“

„Cena nie je dôležitá. Dôležitý je výsledok.“

„Mňa zaujíma cena.“

„Vstúpim prvá.“

Eludia ako prvá stúpa do kruhu. Stále všetko vyzerá ako úplne obyčajné kamene.

„Sebe by si neublížila.“

„Myslíš?“

Kúzla temných elfov sú rôznorodé. Deštruktívne blesky, rôzne klatby a požehnania, ohnivé gule. Čokoľvek. Eludia však používa niečo, čo nikdy nikto z temných elfov nerobil. Všetky zbrane, ktoré sú rozhádzané po zemi alebo v rukách Arinov, sa dostávajú k jej nohám. Obrovskou rýchlosťou, ale tesne pred veliteľkou letiace zbrane zastavujú a postupne sa ukladajú na zem.

„Ako si to urobila?“

„Viem zobrať zbrane. Viem každému jednému z vás vytriahnuť srdce z hrude a urobiť si z nich kopu. Každý z vás má dve možnosti. Jedna je múdra, druhá nie.“

Darion je posledný zo skupiny, kto vstupuje do kruhu. Všetci idú bez reptania, vrátanie Salie. Nie je to len kruh. Teraz už nie.

7. kapitola – Nečakaný vpád

Obyvatelia Zeleného ostrova sú v svojej podstate úplne normálni ľudia, ktorí si zvykli na svoj domov. Lovia ryby, stavajú nové domy, sledujú nádhernú oblohu a radi snívajú. Čo všetko sa ukrýva za oceánom? Aké mestá sú za nespočítateľným množstvom vln? Aké bohatstvá sú ukryté na miestach, kde je takmer nemožné doplaviť sa?

Ľadová zátoka, hlavné mesto Zeleného ostrova, nepozná ľad. Pozná však obdobia bez vlády. Najvyšším vládcom je zároveň ten, kto vedie námorné výpravy. Dlhو sa tak ocitá mimo hlavného diania. Na jednej strane to môže byť problém. Na strane druhej sa však život obyvateľov mení len veľmi pomaly. Na veľké zmeny nie je dôvod. Výsledkom je ostrov malomeštiakov, kde v dedinách pozná každý každého. V samotnej Ľadovej zátokе to ale neplatí.

Kayla je mŕtva. Zatiaľ o tom na ostrove nikto nevie. Každopádne žiadna loď s novými správami sa neocitla v prístave. Iste, viac ľudí by malo záujem o pozíciu hlavného veliteľa s dvomi či dokonca tromi titulmi. Kayla je pre obyvateľov ostrova cisárovná, pre námorníkov kapitánka a pre okolitý svet pirátka. Čo najviac prevažuje, na to má každý svoj názor.

Pre obyvateľov je to, že nemajú vrchnú veliteľku, zlou správou. Predovšetkým pre najväčší problém, aký kedy zastihol ostrov. Novú vlnu nepriateľov. Len ťažko porovnávať Ľadovú zátoku a Marelovu vežu. Prístavné mesto plné jednoduchších ľudí a tmavé paláce čarodejníkov a zabijakov. Jedno je však spoločné. Na oboch miestach sú armády Čierneho rádu. V Marelovej veži sú doma, zatiaľ čo tu, na ostrove, sa začínajú cítiť ako doma. Môžu robiť čo chcú a narýchlo sformované šíky ostrovanov proti nim nemajú šancu.

Rybárske osady sú opustené. Všetci obyvatelia ostrova sa zhromažďujú pred Ľadovou zátokou s jedinou túžbou. Znovu získať hlavné mesto, ktoré veľmi rýchlo padlo. Aj keď je ostrovanov viac, proti vojenskej prevahe, najsilnejším známym kúzlam a nemilosrdným zabijakom je nemožné zvíťaziť.

Po krátkom prvom i druhom boji sa tá časť obyvateľov ostrova, ktorá prežila, rozprchla do nízkych kopcov v strede tejto malej krajiny. Ich osud nie je ľahký. Tí, ktorí sa rozhodli bojovať až do konca, sú na hlavnom námestí. Úloha tých, ktorí besnenie prežili, je jednoduchá. Odpratať mŕtvolу.

8. kapitola – Ešte nečakanejší vpád

Niekoľko rodín z rozličných kútov ostrova sa presúva k Zermaku, najvyššiemu kopcu Zeleného ostrova. Je to nebezpečná púť. Pod kopcom sú jaskyne, ktoré sú príležitostne navštevované. Miesta určené k modlitbám a občasným oslavám sa teraz majú stať novým domovom. Pri Zermaku je potok s čistou vodou, relatívne bezpečie pred vetrom a niekoľko jaskýň, ale chýba tu niečo, čo je pre všetkých na ostrove dôležité. More. Žiadny rybolov ani zvuk vln, ktoré narážajú na skaliská.

Na malej lúke medzi kopcami si všímajú zvláštny úkaz. Niečo, čo nikto nikdy nevidel. Kamene spod zeme sa sami vytrhávajú a krúžia vo výške vysokého človeka. Následne sa ukladajú na zem do tvaru kruhu.

„Čo to je?“ Pýtajú sa deti svojich mám. Tie len neveriacky hľadajú a nevedia dať svojim deťom odpoveď.

„Neviem. Možno znamenie od Eraniel.“

„Čo nám hovorí?“

„Vydrž. Sama neviem. Asi kúzlo.“

Len čo to jedna z matiek povedala, všetci sa zhrozili. Dobré vedia, kto zosiela kúzla. Čierny rád. Nech ide o kohokoľvek, strach z nepoznaného je na mieste.

Z kruhu začínajú vychádzať postavy. Oblečené v tmavom, s bledými tvármi a dlhými ušami. Nikto z ostrova, alebo minimálne nikto z tejto skupiny o nich nepočul. Nevyzerajú ako ľudia z Lanisportu, ani ako z Čierneho rádu. Nemajú črty ako tí, čo pochádzajú zo Zeme zatratených.

Eludia vedie temných elfov a podobne ako všetci ostatní, aj ona zo záujmom sleduje, kde sa dostala. Je prekvapená, že kúzlo úplne fungovalo. Pri východe z podzemia si bola so všetkým istá. Teraz je to iné.

„Vzdávame sa. Neublížujte nám.“ Ozývajú sa ostrovania, ktorých príchod cudzincov zaskočil.

„Kde... presne sme?“

„Ste na Zelenom ostrove. My vám neublížime.“

„Neublížime vám. Máme tu dôležitú úlohu a určite máme množstvo vecí spoločných.“

V obidvoch táboroch sú ženy. Veľa žien. Muži padli vo vojnách. Odlišných, ale možno rovnako brutálnych.

„Ak dovoľíte, kto ste?“

Eludia dáva pokyn Darionovi, aby bol hovorcom. Sama sa vzdáva od ostatných. Potrebuje premýšľať. Je v cudzej krajine a ani nevie prečo. Nič tu nepozná. To, že tu má dôležitú úlohu, je jej výmysel. Snaží sa správať zodpovedne a ľudsky. Tak, ako to od nej každý očakáva. Plne ovláda svoje telo i myseľ, čo bolo pred krátkou chvíľou iné. Už jej nikto

nenášepkáva. Nepočuje hlas, ktorý je tak tichý, že ho počuje len ona. Zároveň jej ten hlas ubližoval. Vravel veci, ktoré sa jej nepáčia. Diktoval jej vôľu. Herdan. Určite Herdan.

Napriek tomu je prekvapená, že sa vzdialila od ostatných. Nová skupina. Potencionálni priatelia. Konečne niekto, kto ich nechce zabiť. A ona ide preč. Rozmýšľať, všímať si detaily... alebo je v tom niečo iné? Kto jej povedal, aby sa vzdialila? Iný hlas? Alebo robí odteraz všetko skôr, ako začne rozmýšľať?

Pozerá sa dookola. Je približne v strede ostrova a vo veľkej výške. Vidí Zermak a iné vrchy. Taktiež vidí pobrežie. Na viacerých stranách. Arowe dodáva pekný deň a všade je príjemná teplota. Pre Arinov niečo netypické, však pochádzajú z jaskýň. Napriek tomu sa im tu páči. Eludia má možno o niečo lepší zrak ako ostatní, ale nevie prečo. Vidí do veľkých diaľok. Narodila sa na povrchu, ale väčšinu života prežila v jaskyniach.

Uvažuje, čo sa mohlo stať. Pamätá si svoje slová, keď pripravovala kruh. Musel to byť Herdan. Nie je úplne presvedčená, či práve teraz počuje iný hlas, alebo nie. Dostáva nápad. Zahľadí sa na najväčšie mesto, aké uvidí. Skúsi z toho niečo vyčítať. Neobjavila by sa tu aj s ostatnými kvôli kopcom. Výsledkom je však zdesenie. Veľké, prístavné mesto, je v plameňoch. Vidno hustý, tmavý dym. Nie je to ďaleko a nevidí každý detail, ale mohla by odprisahať, že hustý dym a tá skupina ľudí má svoju spojitosť. Sú to utečenci. Rovnako ako temní elfovia, ktorým velí. Možno ju sem privolal niekto, kto chce práve týmto ľuďom pomôcť. Ale kto? Kto chce konať dobro a zastávať sa slabších a má na to kúzelnú moc?

Prerušuje svoje myšlienky a uteká k ostatným. Vidí, ako sa temní elfovia a ľudia rozprávajú a vymieňajú si zážitky. Vidia, ako sa Eludia vracia. Má jedinú myšlienku a nenechá sa zastaviť alebo spomaliť.

„Čo sa stalo? Na čo si prišla?“ Pýta sa jej Darion.

„Eraniel. Eraniel nás sem poslala. Zistila našu situáciu a povedala si, že mi jediní môžeme pomôcť týmto ľuďom. Niečo sa deje a neviem presne čo. To nám môžu povedať títo ľudia. Ale sme tu preto, aby sme im pomohli. Ak sa o nás zaujíma Eraniel, tak je nažive. Kým...“

„Kým ju Herdan nezabije?“

„Presne tak. Neviem, koľko máme času.“

„A tvoje schopnosti? Vieš používať kúzla?“

„Uvidíme.“

Eludia natáhuje ruku a snaží sa zoslať jednoduché kúzlo. Vie presne, ako sa to robí. Niečo alebo niekto jej nadiktoval do hlavy všetky možné zaklínadlá a celý postup, ako ich efektívne zosielať. Pred tým kruhom.

Na jej zdesenie okamžite zisťuje, kde je problém. Vie, čo presne má robiť, ale nemá tú moc. Nie je to v nej. Cíti, že jej na zosielanie kúziel niečo chýba.

„Neviem čarovať. Neviem ani ako je možné, že ten kruh fungoval. Bojím sa, že s kúzлами už vôbec nepomôžem.“

„Ale vieš viesť. Tak nás ved’.“

Eludii robí radosť, ak jej niekto povie, že vie viesť. Zároveň je rada, že je v inom prostredí. Môže robiť niečo zmysluplné.

Radosť ju však začína opúšťať. Dozvedá sa, čo sa tu stalo. Čierny rád vie lepšie kúzliť, ako ktokoľvek iný. Čierna ruka je silnejšia, ako jej malá skupina. Ona má základný výcvik, ale ostatní nie. Ak by celá skupina temných elfov prišla až k Ladovej zátokke, čakala by na nich jedine smrť. Napriek tomu si myslí, že by práve tam mala ísť. Navyše nie je celkom presvedčená, či Eraniel žije. Možno je to všetko Herdanova práca. Ten sa teraz môže sústrediť na niekoho iného a potom sa vráti, čo osud Arinov ešte viac skomplikuje.

9. kapitola – Zem zatratených

Opisovať Zem zatratených je vždy náročné. Ako presne popísať krajinu, ktorú málokto pozná? A ako popísať miesto, ktoré je tak obrovské, že pravdepodobne nikto nevie, kde končí? A kde začína? Zem páliaceho slnka, mohutných riek, zelených pláni i obrovská plocha piesku. Bohaté mestá, ktoré žijú a prosperujú z obchodu, sú od seba vzdialené. Tie, ktoré sú najbližšie ku Karienu, hlavnému kontinentu, sú na pobreží veľkej púšte. Tá je tak obrovská, že má na ňu vlastné pomenovanie asi každé mesto i každá malá komunita v niektorej oáze.

Ani kontinent nevolá každý rovnako. Pre obyvateľov Karienu alebo Zeleného ostrova ide o neznámu, divokú a horúcu planinu. Nepoznajú celý kontinent, len malé úseky na severe, kam sa dá dostať loďou. Na druhej strane je Zem zatratených dôležitý obchodný partner pre niektoré mestá na známejšom kontinente. Medz tropické ovocie, kukurica, pevné drevo na luky a bojové lode, toto všetko pochádza zo Zeme zatratených. Máločo z toho je priamo z pobrežia. Karavány prechádzajú cez púšť a aj keď sa niekedy stratí časť tovaru, stále je to tak výhodné, že práve obchodníci ovládajú veľkú časť severu kontinentu.

Capetia, ako niektorí miestni nazývajú Zem zatratených, má svoje pomenovanie z veľmi zvláštneho dôvodu. Jedno z miest na pobreží obchodovalo cez námorný obchod ešte skôr, ako v iných miestach sveta začali ľudia či iné rasy zbierať korenky. Toto mesto má niekoľko zaujímavostí. Okrem iného i to, že len minimum ľudí dokáže čítať. Pôvodné meno sa tak postupne menilo, zjednodušovalo. Podľa dávnych príbehov ho založili elfovia, ktorí sa sem dostali na základe neznámej mágie, pri hľadaní nových foriem života.

Pomenovali ho Vasnadagorriana. Názov sa, pochopiteľne, začal skracať ešte za čias, čo tu niekoľko elfov ostalo. Pre čoraz častejších ľudí bol názov príliš dlhý a komplikovaný. Dnes sa mesto najčastejšie nazýva Vesna. Je to trochu skomolené, ale pre jednoduchých námorníkov i nobilitu to úplne postačuje. Z Vesny sa dá doplaviť do niektorých iných miest na pobreží, na Zelený ostrov či na Azoyu. Samozrejme, že z Vesny nie sú len obchodníci, ale aj rôzni prieskumníci. Kam sa až dostali, to často nie je známe. Niektoré moria sú totiž príliš zradné a chytiť silnú búrku v strede oceánu môže byť katastrofou. Navyše sú miestni námorníci dosť poverčiví a dajú prednosť kratším plavbám v miestach, kde to poznajú. Do Kalanajky, relatívne blízkeho mesta, do Ladovej zátoky či Lanisportu. O Karion sa zaujímajú len málo a nepoznajú tamojšiu politiku, kultúru či miestne jazyky. Niekedy nevedia, kto sú Laskeri a kto Maraskeni alebo iný významný rod. Netreba im to však mať za zlé. Stačí im doviesť tovar na Azoyu, kde sa dá predať i kúpiť asi všetko. Vráťane otrokov. V ich jazyku Capetov. Capet je otrok, vyhnanec alebo čokoľvek, čo je podľa urodzených ľudí niečo menej.

Práve otrokárstvo je pre Capetianov, bez ohľadu na mesto, mimoriadne dôležité. Predať ľudí z divokých oblastí kontinentu nie je problém. O spoľahlivých otrokov je vždy záujem. Nespoľahliví otroci, hlavne ženy, majú tiež svoje využitie. Napriek častým vzburám je v mestách ako je Vesna stále veľa otrokov. Ich práva sú minimálne, s jednou výnimkou. Ktokoľvek môže urobiť z otroka sluhu, zo sluhu slobodného pracovníka a z nich člena svojej rodiny. Je to trochu komplikované, ale ak má niekto známosti a peniaze, tak sa môže tento

proces urýchliť. Pre veľký počet otrokov či sluhov je celý kontinent známy ako Zem zatratených. Samozrejme tu možno nájsť slobodných. Veľa slobodných. Zatratených, alebo lepšie povedané zotročených, sa tu nachádza omnoho viac.

Kalanajka je na rozdiel od Vesny skôr menšie mesto. Nemá silný prístav a v okolí ani kvalitnú pôdu. Má však to, čo je pre mnohých najdôležitejšie. Armádu. Tisíce bojovníkov, ktorí sa najímajú do iných armád za žold. Bojovníci skúsení v boji s vrhacími oštepami a krátkymi mečmi. Netreba sa čudovať, že práve v tomto meste nie je problém najatť armádu. Po tom, čo vyschla pôda a rybolov bol stále menej ziskový, sa o zmenšujúce mesto rozhorela nejedna vojna. Tí, ktorí tieto boje prežili, pozabíjali miestnych šľachticov a sami sa ujali vedenia. Tam, kde boli kedysi záhrady a polia, sú dnes manufaktúry na spracovávanie kovov a cvičiská. Kalanajka tak obnovila svoj stratený vplyv a znovu sa stala obchodným partnerom.

Skutočný klenot, minimálne pokiaľ ide o architektúru a výzdobu, predstavuje mesto Jas. Kratučký názov sa pre toto veľkomesto hodí. Tvorí ho krásny piesok, nepostrádateľné množstvo žltých vlajok a najrôznejšie ornamenty v svetlých farbách. Mesto má vodovod, kanalizáciu, plné sýpky a krásne parky, cez ktoré preteká voda. Pôvodne elfské mesto, podobne ako Vesna, sa elfského vplyvu rýchlo zbavilo. Pôvodné meno si nikto nepamätá. Keď sa však povie Jas, každému napadne bohatstvo. Ulice sú plné fontán, i keď ide o mesto na okraji púšte. Vôňa kvetov je všade tam, kde sa stretávajú dôležitejšie ulice, ktoré sú majstrovsky naplánované a udržiavané. V hlavnom parku, známom aj ako Park nádeje, je najväčšia socha Eraniel na celom známom svete. Podobne ako iné mestá v Zemi zatratených, aj Jas často obchoduje. Má tiež svoju stálu armádu, ktorú často používa na chytenie najrôznejších banditov, ktorí sa chcú zmocniť bohatstva obyvateľov tohto mesta.

Nedá sa hovoriť o hlavnom meste. Každé je samostatné. Jas je však zo všetkých najsilnejšie, pokiaľ ide o ekonomiku a počet obyvateľov. Má tiež najzaujímavejšiu vládu. Na čele Jasu je sultán, ktorý môže byť kýmkoľvek z ľudu. Musí však ovládať viac jazykov, ukazovať svoju ľudskú stránku a rázne reagovať na nové výzvy. Je to o to zaujímavejšie, že to núti mladých, aby si rozširovali vzdelanie a rôzne črty svojich osobností. Každý z nich má nádej stať sa sultánom. Jas je tak miesto, kde majú okrem rôznych obchodníkov veľké miesto aj umelci. Hráči na rôzne nástroje, filozofi, alchymisti... v podstate všetko, čo vie človeku napadnúť. Jas je spolu s Aringoldom najväčším známym mestom. Ovládajú ho ľudia a čo je zvláštne, len málokedy nájdete v Jase cudzinca. Cestovať do tohto mesta je náročné, ale dá sa to. Miestni však nemajú cudzích vo veľkej obľube a najviac im vadia obyvatelia Zeleného ostrova. Boháči a piráti, tí spolu nikdy nebudú ideálne vychádzať.

Sultán je večne zvedavý a má veľa otázok. Niekedy, keď nikto z učených nevie správnu odpoveď na svoju otázku, začne vlastný výskum. Aj týmto je vzorom pre mladých. Pomocou svojich špiónov a zhovorčivých námorníkov sa často dozvedá o pohybe lodí súperov a koná okamžite. Za zvláštne a pritom veľmi užitočné bolo najatie armády z Kalanajky. Nie na boj, ale na kopanie nových zavlažovacích kanálov pre poľnohospodárstvo. To prinieslo vlnu nevôle, ale oveľa väčšia úroda na nových rok sa ukázala ako veľmi žiadaná. Predaje poľnohospodárskych plodín spôsobujú, že aj tí chudobnejší majú dosť peňazí na vzdelanie. Záznamy ale nehovoria nič o vojenských ťaženiach Jasu alebo o obrane tohto mesta proti veľkým armádam.

10. kapitola – Sultán

Každé zoskupenie ľudí má nejakého vodcu. Či už je to kráľ, nejaká vládnuca rodina alebo dokonca cisárovná, ich úloha je približne rovnaká. Viesť ostatných k pokroku, ochrániť ich a zabraňovať najrôznejším problémom. Samozrejme sa dá na to ísť rôznymi spôsobmi a kým niekde vládne jedine tvrdá ruka, inde si vládcovia nechávajú radiť od celej rady múdrych ľudí. Tak je to napríklad v meste Jas, jednom z pobrežných miest Zeme zatratených.

Jas je bohaté mesto a jeho vládca je pravdepodobne najmocnejším mužom na svete. Vie si dovoliť veci, ktoré si nemôžu dovoliť Maraskeni. Má mesto, ktoré je v porovnaní s ostatnými takmer dokonalé. Taktiež má spojencov, námornú a vojenskú flotilu a niečo, čo si nevážia úplne všetci. Múdroseň.

Keď sa ho v škole pýtali, aký je rozdiel medzi múdrosťou a inteligenciou, tak na to odpovedal veľmi jednoducho. Vtedy nebol žiadny sultán, ale úplne obyčajný chlapec, ktorému sa začal meniť život až neskôr. Povedal, že múdroseň majú tí, ktorí poznajú knihy a všetky veľké príbehy v nich. Inteligenciu majú tí, ktorí vedia čítať medzi riadkami a vedia vytvárať vlastné príbehy. Táto odpoveď dnes zdobí jednu z brán mesta Jas. Tú, ktorá vedie do hlbkej púšte. Pri bráne je studňa a sluha, ktorý ponúka vodu každému, kto prichádza z veľkej diaľky.

Aktuálny sultán má niekoľko mien. Svoje klasické, chlapčenské meno, niekoľko titulov a samozrejme slovo sultán. Má možnosť skrátenia mena a túto službu využil. Už nejaký čas sa nevolá Sultán Borah Hatim Nasar Vznešený mierotvorca, ale Bo. Dve písmená. Samozrejme strpí aj oslovenie Sultán Bo. Nikdy neobľuboval dlhé mená a keď sa v šestnástich stal sultánom, urobil niečo, čo doteraz nikto z jeho predchodcov neurobil. Presťahoval sa z paláca do domu, ktorý si sám postavil. Odmietol klasických pätnásť manželiek, na ktoré má nárok, a najal si tri otrokyne. Po krátkom čase ich povýšil na členov svojej rodiny. Na otázku, či má Bo vôbec záujem o zakladanie novej dynastie, odpovedal až nečakane pravdivo. Nemôže mať deti. Nie všetci vedia, ako toto celé vzniklo. Napriek tomu si ho každý jeden človek v meste Jas váži.

Jediný krát viedol vojnu, a aj to proti neďalekej dedine. Žiadny vyrovnaný súboj by to nemohol byť a on tam ani nešiel s celou armádou. Rozhodol sa, že vyrieši spor medzi dvomi bratmi. Rovnako staré dvojčičky sa na smrť nenávideli. Bo tak rozhodol, že bude vládnuť ten, kto je vo vládnutí lepší. Jeden to odmietol, druhý to prijal. Dal do reťazí obidvoch a nechal ich takto desať dní, len na vode. Po desiatich dňoch dal každému vládu nad časťou mesta Jas. Kým jeden sa snažil pomstiť sultánovi a svojmu bratovi za všetko, čo mu spôsobili, ten druhý sa rozhodol presunúť tržnicu na lepšie miesto a vybudovať cestu, ktorá zrýchľuje prístup do centra mesta. Sultán následne vrátil toho hlúpejšieho do dediny a dal mu vládu, zatiaľ čo druhému dal na starosti tú časť mesta, kde chvíľu pôsobil. Nemal tak pod sebou dvesto ľudí, ale dvesto tisíc ľudí.

Bo sa v starých knihách dočítal o Marelovi. O rôznych krutých veciach, ktoré vytvoril. Dočítal sa tiež o Luccusovi a ďalších a rozhodol sa, že on neprejde na takéto myslenie. Vážil si

Ľudí, ktorí boli síce strašní, ale v niektorých veciach geniálni. Odmietol ich však povyšovať na bohov.

Sultán len málokedy opúšťa mesto a nikdy nebol na Kariene. Formou listou však spoznal niektorých vplyvných ľudí a príslušníkov iných národov. Obľúbil si listy s Anuen, Thragom, Kaylou a mnohými ďalšími. Vždy sa snaží byť zdvorilý a úprimný, aj keby to mohlo krátkodobo ublížiť mestu Jas. Pre toto mesto však robí všetko a najviac ho zaujíma jeho dlhodobé dobro. Zameriava sa na splniteľné plány.

Existujú dve veci, ktoré v meste Jas nie sú. Chrámy a kúzelníci. Dokonca z toho istého dôvodu. Bo a všetci sultáni pred ním vedeli, ako Herdan miluje zasypávanie chrámami. Postaviť chrám tak znamená pripraviť pre boha smrti a ničenia jeho obľúbenú zbraň. Taktiež sa nikto v celom meste nevenuje mágií, aby Herdan nezneužil ich moc pre svoje ciele. Aj do Zeme zatratených sa dostali správy o tom, že Herdan je znovu v centre diania. Miestni vedia jeho meno, ale nezaujímajú sa o neho. Snažia sa ignorovať, že sa vrátil. Všetci ho však poznajú len z rozprávania. Nikto živý nie je svedkom jeho besnenia. Až na jednu výnimku.

Pred niekoľkými dňami prechádzala cez Jas skupina čarodejníkov z Marelovej veže. Sultán ich vďačne privítal a požiadal ich, aby predviedli nejaké zaujímavé kúzla. Jedno z kúziel dopadlo trochu inak, ako sa čakalo. Bo požiadal čarodejníkov, aby mu doniesli niekoho z pevniny. Niekoho z tých, s ktorými si písal. Čarodejníci skúšali svoje kúzla, ale väčšinou ani spoločne nemali dosť energie na to, aby niekoho doniesli. Jedno kúzlo sa podarilo. V Jase sa objavilo mŕtve telo rytiera Kadla. Slávneho bojovníka, ktorý zomrel práve pri tom, čo Herdan zasypal chrám. Presunúť mŕtve telo je oveľa jednoduchšie, ako získať dostatok energie na manipulovanie so živým telom.

„Preboha, čo sa stalo?“ Pýta sa Bo.

„Pravdepodobne zasypanie. Herdanova práca. Alebo práca niekoho, kto je pod jeho vplyvom.“

„Viete ho oživiť?“

„My nie. Túžil si ho lepšie spoznať a tak ho spoznávaj.“

Čarodejníci odišli a Bo pripravil malý, nenápadný pohreb. Je rád, že sa dozvedel pravdu. Zasypávanie a správy o Herdanovi ho vôbec netešia. Môže byť znepokojený, taktiež sa môže venovať smútku a rôznym meditáciám. Alebo začať konať.

Ešte v ten istý deň vyplávali rýchle člny z Jasu na rôzne strany s touto novinou. V každom člne je list, ktorý napísal on osobne. Chce, aby sa čo najviac ľudí dozvedelo o tejto tragédii.

11. kapitola – Rada siedmich hviezd

Ak dokáže sultán niečo dobre, tak rozširovať svoju múdrosť a skúsenosti. Tieto dary sú však špeciálne v tom, že sa dá o ne podeliť. Má svojich poradcov na všetko, čo sa deje v meste. To môže mať samozrejme akákoľvek samospráva. Omnoho zaujímavejšia je však Rada siedmich hviezd.

Tá má minimálny vplyv na chod mesta. Je to však skupina, ktorá pomáha sultánovi so zahraničnou politikou. Len málokedy sa objavia siedmi radcovia v jednej miestnosti. Často niekto chýba, aby získal novinky z často veľmi odľahlých oblastí. Teraz je ich päť. Každý má na starosti inú oblasť záujmov.

Je tu temný elf z Azoye, zástupca trolov, ľudí z okolia Aringoldu či Ladovej zátoky a svetlý elf z ich hornatej domoviny. Zástupca zo západnej časti Capetie chýba a ten, kto je z východnej časti, leží v nemocnici s tropickou horúčkou. To, že spolu vychádzajú lesný a temný elf, nie je žiadna náhoda alebo kúzlo. Je to hlavná požiadavka. Ten, kto nenávidí niekoho z inej oblasti, nemôže pracovať pre sultána. Svetlí i temní elfovia tak majú rozumné zastúpenie.

Sultán prichádza a pýta sa na zdravie všetkých zúčastnených. Dozvedá sa o tropickej horúčke jedného zo svojich poradcov. Nehnevá sa. Práve naopak. Vie, že ho môže navštíviť a ak by to bolo trochu možné, tak by tu bol.

„Počul som neradostné správy. Herdan je späť. Deň, ktorého sme sa tak báli. Počul som od vás varovania a tie ma desili. Teraz máme ďalšie dôvody báť sa.“

„Mesto Jas nebolo nikdy stredobodom jeho záujmu. Má iné ciele,“ odpovedá lesný elf.

„Aké ciele?“

„Niektorí naši bojovníci ním boli očarení. Robili presne to, čo chcel. Existuje vojna medzi ľuďmi a elfmi a sám Herdan sa stará o to, aby táto nezmyselná vojna pokračovala. Očaroval ľudí, aby zabíjali elfov. To isté urobil s nami. Nemôžeme proti tomu nič robiť. Elfovia skôr alebo neskôr stratia väčšinu svojich území a ľudia budú mať obrovské straty.“

„Čo vravíš, môže byť pravda. Otázne je, či s tým môžeme urobiť niečo práve my.“

„Počul som, že v ríši ľudí sa pripravujú nové armády, ktoré majú len jediný cieľ. Vymazať všetkých, ktorí sa postavili týmto armádam.“

„Prosím reakciu z Aringoldu.“

Elf si sadá a poradca, ktorý má na starosti veľkú časť vzdialených panstiev Maraskenov, Laskerov, Miawenov, Ovendallov a ďalších vstáva. Nemá na sebe žiadny úsmev. Ide o vysokého muža, ktorý neustále nad niečim premýšľa.

„Situácia je vážna. To je pravda. Dokonca som sa do počul, že má ísť o poslednú vojnu medzi ľuďmi a elfmi. Skutočne sa pripravuje silná invázia. Nejde mi len o vojenské riešenie. Je za tým viac. Detaily, ktoré nie každý postrehne. Tak napríklad Eraniel. Všade je Herdan alebo

Nadreh a hovorí o tom, že Eraniel všetkých zradila. Ktokoľvek, kto sa stavia za Eraniel, je zradca a musí zomrieť. Najskôr mi napadlo, že ide o spor medzi Herdanom a stále mŕtvou Eraniel. Potom mi napadlo, že najviac milujú Eraniel lesní elfovia. Následne som sa pozrel z okna a uvidel som sochu Eraniel tu, v meste Jas. Najväčšia socha Eraniel. Je len otázkou času, kým sa niečo dovtípi naši protivníci. Nejde o boj ľudí a elfov. Ide o boj pre Herdanovo potešenie.“

„Nemôžeme sa postaviť proti všetkým ľuďom z Karienu. A určite majú aj ľudia na tom kontinente svoje sympatie k Eraniel, ktoré nedokáže prekryť Herdan svojou temnotou.“

„Nejde o sympatie. Ide o život. Je logické, že tí najjednoduchší sa pridajú na stranu silnejších a nerozmýšľajú pri tom, kto má a kto nemá pravdu. Ak sa však všetci Herdanom obľbnú ľudia doplavia až sem, ako ich zastavíme?“

Sultán sa pozerá na prázdne sedadlá pre svojich poradcov pre Zem zatratených. Je dojatý. Po dlhom čase hrozí nebezpečenstvo a on nemôže vedieť, s kým na tomto kontinente môže rátať. Ako sa zachová Vesna? A ako sa zachová Kalanajka?

„Ste moji poradcovia pre zahraničné záležitosti. Napriek tomu nevieme ani to, čo by sa dialo v našom meste, keby sme skutočne čelili hrozbe. Na svete je dosť vojen a ak je to možné, budujme mier. Mám však pocit, že mier nebude trvať večne. Musíme byť pripravení.“

„Mám správu, ktorá bude pre vás veľmi zaujímavá,“ zapája sa vyslanec, ktorý má na starosti oblasť veľkých jaskýň.

„Sem s ňou.“

„Zurgani. Všade. Tí, čo boli pod povrchom, sú kompletne alebo minimálne výrazne vyhladení zurganmi.“

„Zurganmi? Tí nie sú reálna hrozba.“

Zatiaľ čo niektorí o zurganoch nikdy nepočuli, pre ostatných ide o desivú správu. Ak sa tie jaskynné príšery zobudili a vybrali sa zabíjať, tak sa proti nim nikto nemôže postaviť. Temný elf ich pozná a má z nich strach. Lesný elf je oboznámený s tým, že niekoľko jeho prieskumníkov veľmi rýchlo zomrelo po tom, čo sa dostali do podzemia.

Invázia zurganov znamená nielen smrť tým, ktorí sa vypravujú do podzemia na výpravu. Ide hlavne o vraždenie tých, ktorí považujú jaskyne za svoj domov. A to je veľmi zlá voľba tak pre trolov, ako i trpaslíkov a všetkých ostatných.

Zvlášť pre temného elfa z Azoye ide o niečo skutočne strašné. Jeho príbuzní, ktorí ostávajú v jaskyniach, sú mŕtvi. Všetci. Šanca, že to niekto prežil, je minimálna. Musel by v tom byť Herdan. Všetky tieto národy uznávajú Eraniel, v jednej alebo druhej forme. Pre všetkých ide o významnú postavu. Ak sú trpaslíci a všetci ostatní pozabíjaní, tak je znovu menšia šanca, že sa proti Herdanovi podarí niečo urobiť.

„Tu je moje rozhodnutie. Zoberte si najrýchlejšie člny a zistite čo najviac. Čo sa stalo, prečo sa to stalo a čo môžeme s tým urobiť.“

„Sultán, to nie je dobrý nápad. Snažíme sa byť nenápadní, nemiešať sa do životov tých, čo sú na Kariene. Nechceme, aby sa Herdan dostal až sem.“

„Ten sa dostane kdekoľvek. Dokonca som si istý, že s nami má plány. Také, aké sa nikomu páčiť nebudú.“

12. kapitola – Finálne rozhodnutie

Sultán nemusí čakať na návrat svojich poradcov pre zahraničnú politiku. Zatiaľ, čo nastupujú do rýchlych člnov, do Jasu prichádza posol zo Zeleného ostrova. Žiada o rýchle prijatie u sultána a stráže mesta ho púšťajú ďalej.

Oblečenie, prízvuk a všetko ostatné zapadá do profilu. Ostatne, mestá v Zemi zatratených sú tak ďaleko od seba, že najväčšie mesto na Zelenom ostrove je skoro najbližšie sídlo od Jasu.

Posol podáva list sultánovi a ten okamžite číta. Stručné informácie o tom, čo sa deje na najznámejšom a najväčšom ostrove. Prepadnutie Čiernym rádom sa dalo očakávať. Bo vie veľmi dobre, že kde sa dvaja bijú, tretí víťazí. Vojna medzi ríšou ľudí a elfmi je tu už dlho a silný Čierny rád sa nepridal na žiadnu stranu. Majú armádu, silné kúzla a neustálu snahu o rozšírenie vlastného vplyvu. V porovnaní s Marelovou vežou je Ladová záhrada slabučkým hráčom.

„Ďakujem ti za túto informáciu. Potrebujem prejsť jednotlivé možnosti. Ostaň u nás, si mojím hosťom.“

„Musím sa čo najskôr vrátiť. Kým stále žije niekto z nás. Proti takej presile nemáme žiadnu šancu.“

„Rozumiem ti, ale nemôžem ohroziť toto mesto. Jeho bezpečnosť a blahobyt je moja hlavná zodpovednosť.“

„Ešte je tu niečo.“

„Áno?“

„Toto.“

Posol berie do rúk schovanú dýku a vrhá sa na sultána. Z ničoho nič. Sultánovi ochrancovia sú príliš ďaleko a nedokážu dostatočne rýchlo zasiahnuť. Iste, vedia zadržať útočníka a zneškodniť útočníka, ale rany v energickom sultánovi to nezacelí.

„Prečo si to urobil?“ Pýta sa jeden zo strážcov.

„Potrebujeme pomoc teraz. Nie hlúpe výhovorky. Kedysi ste nám sľúbili pomoc a dlhé čakanie je hlúposť.“

„Zabil si jediného človeka, ktorý vám vedel pomôcť. Uvedomuješ si to? Zabil si úžasného, veľkého muža. Teraz vám nikto nepomôže. Nikto z celej Capetie vám, ostrovanom, nepomôže. Ste stratení pre vašu vlastnú hlúposť.“

„Aj tak by ste nikdy nepomohli.“

„Josuf, daj ho do žalára. Ja musím okamžite oznámiť, čo sa stalo. Zajtra ho budeme súdiť.“

Veliteľ stráži sa ešte raz približuje k mŕtvemu telu sultána. Nepozná spôsob, ako ho zachrániť. Rany sú príliš dobre cielené a hlboké. Musel zomrieť v priebehu jediného krátkeho okamihu.

„Pochybujem, že by toto bola práca nejakého posla. Skôr to vyzerá na prácu elitného zabijaka.“

„Čo máme robiť?“

„Rozneste túto novinu a poriadne toho pankharta prehládajte. Čím viac o ňom zistíte, tým lepšie.“

Veliteľ si poriadne prezerá zbraň. Klasická, obyčajná dýka. Taká, aká sa môže bežne používať na Zelenom ostrove. Žiadne špeciálne značky, ornamenty a dokonca žiadne elegantné vyváženie. Len dýka, akú môže mať so sebou ktokoľvek.

Vojaci prehládali čln, ktorý patril tomu poslovi. Ani v člne a ani vo vreckách mu nenašli nič špeciálne. Majú na to len jedno vysvetlenie.

13. kapitola – List

Temní elfovia pod velením Eludie nemajú správy o tom, čo všetko sa deje vo vzdialenejšom okolí. Nevedia, čo sa deje na hraniciach ríše ľudí a elfov. Taktiež nič nevedia o nových udalostiach v Zemi zatratených. Jediné, o čom majú prehľad, je dianie v tejto časti Zeleného ostrova. Dostali sa sem kúzlom z pevniny. Ako sa však dostanú preč? A aká je ich reálna úloha?

Cesta temných elfov sa neustále mení. Najskôr jaskyne, potom postupné privykanie na svetlo od Arowe a teraz ostrov. Dediny, v ktorých ostali pôvodní obyvatelia. Už však nepracujú na seba, ale na nových pánov. Tí menej poslušní sú spálení na popol, prípadne hodení do improvizovaných žalárov. Nikto nevie, čo sa s nimi bude diať.

Eludia rozmýšľa nad plánmi pre seba i ostatných. Nemá armádu, ale skôr smútiaci sprievod, ktorý pociťuje hlad a beznádej. Nikto jej nehovorí, čo má robiť. Sama však nevie, kam pôjdu jej ďalšie kroky a čo sa stane.

Nateraz nedošlo k žiadnemu konfliktu. Akékoľvek boje prebiehajú medzi pôvodnými ostrovanmi a čarodejníkmi. Nerovný, neférový boj. Nikto neslávi žiadne morálne víťazstvá a pre zabijakov nepredstavujú roľníci a námorníci žiadne nebezpečenstvo.

Arini majú svoju tajnú zbraň. Nemrtvu Saliu. Silnú, rýchlu a odhodlanú urobiť čokoľvek bez akéhokoľvek uvažovania. Nie je vhodná pre dlhé rozhovory, keďže nepovie ani slovo. Zdržiava sa neďaleko Eludie a bez problémov nosí na hlave kusy látky, ktoré jej z veľkej časti zakrývajú tvár.

Darion pri pochode nachádza nejaký list. Je v krásnej obálke, zdobený červenou stuhou. Na pečati je meno Eludia. Nerozumie a okamžite list zanáša k veliteľke. Tá je ešte viac prekvapená, ako on. List od nejakej inej Eludie? Alebo je to niečo určené pre ňu? Záhada. A hlavne, čo môže robiť takýto list v zelenej tráve?

Netrzeplivo otvára obálku a čuduje sa nad obsahom. Na bezchybnom papieri je napísaná jediná veta tým najkrajším rukopisom. V liste je napísané: Dnes zomrie Kletaya.

Sprievod zastavuje a Eludia sa okamžite pýta, či je tu nejaká Kletaya. Hlásí sa jedna z vdov. Ničím nevyniká oproti ostatným. Je skôr nízka, smutná a rovnako vyčerpaná, ako všetci ostatní. Dobre ju nikto nepozná a ak mala doteraz nejaké rozhovory, tak jedine s tými, ktoré sú v rovnakej situácii. Teraz sa jej meno spomína nahlas. Za vedenia Saarena či Turknuta nebola ničím zaujímavá.

„Pod' bližšie. Buď pri mne.“

„Dobre. Som prekvapená, že si na mňa niekto spomenul,“ hovorí Kletaya.

„Nebudem ti klamať a ver mi, je to pre mňa rovnaké prekvapenie, ako pre teba. Našli sme list. Tu v tráve. Píše sa v ňom niečo nepríjemné.“

„Nerozumiem, čo to má so mnou.“

„Spomína sa tam tvoje meno. Musíš byť pri mne. Nevie, čo sa bude diať, ale hrozí ti nebezpečenstvo.“

„Nebojím sa.“

Kletaya ukazuje dýku, ktorú nesie so sebou. Ukoristená od bojovníkov Čiernej ruky.

„Tú dýku si požičiam, dobre?“

„Prečo? Ako sa budem brániť?“

„To nechaj na nás. Daj mi prosím ťa tú dýku.“

Staršia žena neochotne vydáva dýku do rúk veliteľky. Necíti sa veľmi bezpečne a nerozumie, prečo musela vydať svoju zbraň. Iste, nevie s ňou bojovať a nemôže sa na ňu niekto spoľahnúť, ak by išlo do tuhého. Tú dýku, ktorá sa jej vôbec nepáči, však z nejakého dôvodu potrebuje.

Pre Arinov sa dejú v poslednom čase veľké zmeny. Mení ich to. Zvykajú si na Arowe, na dlhé pochody, inú stravu a predovšetkým na otvorený priestor. Už to nie je chodba, ktorá vedie cez temnotu. Dá sa ísť kamkoľvek.

„Darion, nerozumiem tomu,“ hovorí potichu veliteľka, aby to počul len on.

„Nikto tomu nerozumie.“

„Keby to bolo od Herdana, nebolo by to také pekne tvarované. Prečo by používal ešte aj tú červenú stuhu?“

„Prečo stuha? To je nepodstatné. Určite je to Herdan. Chce chaos. Náhodne si niekoho vyberie a bude strašiť.“

„Prečo by si vybral ju? Prečo nie mňa?“

„Ty si dôležitá. S tebou má plány. Ale čo s ostatnými? Čo so mnou? Pre neho neexistuje žiadne poslanie. Len hlúpe vtipy, na ktorých sa smeje iba on.“

„V tom máš pravdu. Možno by bol z teba dobrý veliteľ.“

„Tak to povedz nahlas.“

„Darion by bol dobrý veliteľ. Ak by sa mi niečo stalo, chcem, aby ostatných viedol on.“

Eludia povedala svoju myšlienku hlasnejšie, aby to počuli viacerí. Neuvedomila si, čo presne povedala. Ak by sa mi niečo stalo. Presne toto patrí medzi vety, ktoré nechce počuť niekto, kto hľadá vo veliteľke nejakú istotu. Niektorým to pripadá, ako keby išla na svoju vlastnú popravu.

Snaží sa nadhodiť nejakú tému, aby sa zbavila hlúpych, ťaživých myšlienok. Nesleduje dobre terén, ale uvedomuje si, že práve teraz by si všetci zaslúžili aspoň krátky odpočinok od všetkého toho zla, ktoré je okolo nej.

Šipka z kuše triafa Kletayu do hrdla. Ďalšie šipky si rýchlo hľadajú cieľ. Nikto nerozmýšľa nad listom. Snažia sa zachrániť si svoj život a niekde sa schovať. Toto miesto je

však pre pascu priamo stvorené. Žiadny únik. Mŕtvu Kletayu triafajú ďalšie šípky a to predovšetkým preto, že ju Eludia používa ako štít. Spod jej tela nemôže porátať všetkých strelcov. Výhľad na svoj ľud, ktorý padá na zem, ju núti byť úplne ticho. Snaží sa byť čo najviac nenápadná.

14. kapitola – Druhý list

Byť pod mŕtvolou a používať ju ako posledný štít je zlé. Keď o vás všetci vedia a nemáte kam ujsť, tak je to ešte horšie. Eludia nemusí byť najlepšia bojovníčka v okolí. Každý zabojuje o svoj život, keď má možnosť. Smrť je posledný nepriateľ, ktorý si počká na každého.

Proti presile bojuje čoraz menej temných elfov – ak sa schovávanie či veľmi nepresná strelba dá nazvať bojom. Presný počet živých sa dá spočítať čoraz ľahšie. Rozdelenie na Sordinov a Kalannarov je úplne zbytočné. Viac sa hodí rozdelenie na tých, ktorí sú mŕtvi a na tých, ktorí čakajú na svoju násilnú smrť.

Aby toho nebolo málo, jeden špeciálny list sa z ničoho nič ocitá priamo na tele Kletaye. Jedna zo šípok ho upevňuje. Úmysel? Veliteľka Arinov si ho všíma, ale to posledné, čo chce, je otvárať ďalší list. Považuje ho za zlo. Ďalšiu ranu od Herdana. Ako keby ich nebolo dosť.

Paľba ustáva. Eludia sa krčí a trasie od strachu. Je nezranená. Jej psychika je však v katastrofálnom stave. Oči jej dobre slúžia a vidia, čo sa deje. Možno dostali tí z Marelovej veže dobrý nápad, že ďalšia strelba už nič nevyrieši. Alebo im došla munícia.

Po chvíli zisťuje, že práve tá druhá možnosť je pravdivá. Tí, ktorí doteraz používali kuše, majú v rukách krátke meče. Prehľadávajú telá a tam, kde vidia život, sa nesprávajú ako bojovníci, ale ako kati. Bez emócií, klasická náplň práce. Prísť, seknúť a ísť ďalej.

Darian nečaká na smrť. Berie do ruky meč a najbližšieho vojaka prebodáva. Beží k ďalšiemu, i keď mu z druhej ruky trčí šípka a rýchlo stráca krv. Predvádza veľkolepé bojové umenie, ktoré je však po druhom zabití ukončené. Tento temný elf sa ukázal ako hrdina, ale proti veľkej presile, ktorú nemôže nijako prekvapiť, nemá šancu.

Jedna z elfiek, ktorá ako zázrakom prežila, uteká k Eludii.

„Zachráň nás. Prosím. Zachráň nás.“

„Choď preč. Prezradíš moju polohu.“

„Prečo to urobili? Prečo?“

Najbližší vojak ju môže zabiť, ale nerobí to. Namiesto toho ju udiera do hlavy a následne jej viaže ruky. Eludia je neúmyselne odhalená.

„Kto je veliteľ?“ Pýta sa jeden z bojovníkov Čiernej ruky.

Žiadna odozva. Nariaduje, aby jeho bojovníci zhromaždili všetkých na jednu kopu. Berú so sebou aj Eludiu..

„Pýtam sa naposledy. Kto je veliteľ?“

„Ja som,“ priznáva tichým hlasom Eludia.

„Vidím, že si použila tú ženu ako štít. Pôsobivé, ale márne.“

„Čo s nami urobíte?“

„Dostaneme za vás zaplatené. Čo s vami bude robiť kupec, to je mi jedno.“

„Kupec? To musí byť Herdan. Zneužil vás, aby ste zabíjali nevinných.“

„Platí dobre.“

„To je jediné, čo ťa zaujíma?“ Eludia sa pýta tak nahlas, ako to len dokáže. Jej hlas má však bližšie k hlasu dievčaťa, ktoré zmrzlo na kosť, než k hlasu statočnej bojovníčky.

„Ešte ma zaujíma tento list. Čo sa v ňom píše?“

„Nechcem vedieť.“

„Ja áno.“

Ten, kto sa vypytuje Eludie, otvára list a dáva ho pred oči jednej zo zadržaných. Núti ju čítať.

„Čítaj!“

„Nemôžem. Prosím, nenúť ma.“

„Čítaj, inak ti budem odrezávať končatiny a neprestanem, kým to nedočítaš.“

„Prosím.“

„Takže najskôr nohy. Už ich nebudeš potrebovať.“

„Eludia zomrie.“

„Výborne. Kto je Eludia?“

„Ona.“

Žena silno plače a nedokáže ani len natiahnuť ruku. Veliteľ bojovníkov sa pozrie na Eludiu.

„Ty si Eludia? Tak to máš naozaj zlý deň.“

„Rozviaž mi ruky. Vyzývam ťa na súboj.“

„Ty mňa? Nemáš šancu. A navyše odmietam tvoju ponuku. Zomrieš tak, ako všetci ostatní.“

„Nezomriem.“

„Ešte aj ten list tvrdí, že zomrieš. Ale nie dnes. Si drzá, tak budeš pykať viac, ako ostatní. Zogan, odveď ju... Zogan?“

Nejeden bojovník v jeho blízkosti leží na zemi s bodnou ranou.

„Čo sa to deje? Čarodejnica! Čo si to urobila?“

„Nič nerobím. Prisahám. Nie som ani žiadna čarodejnica. Asi máš v svojich radách zradcu.“

Veliteľ sa dobre pozerá na piatich svojich chlapov. Odrazu sa púšťa do jedného z nich. Myslí si, že odhalil zradcu. Krátky súboj, ktorý končí úplne nečakane. On stráca svoj meč, zatiaľ čo Eludia má odrazu voľné ruky. Povrazy, ktoré ich spútavali, sú prerezané.

„Dost! Prestaň!“

„Nič nerobím. Musíš mať viac zradcov v svojom okolí.“

„Už ti na to neskočím. Umrieš tu a teraz!“

Zaháňa sa na Eludiu, ale akosi mu vypadlo, že v ruke nemá meč. Berie si zbraň od najbližšieho vojaka, keď tu zisťuje, že ten vojak akurát padá k zemi.

„Okamžite prestaň!“

„Vzdávaš sa? Všetci odhod'te zbrane a pokľaknite! Hneď!“

„Nikdy.“

„Ako myslíš.“

Počas rozhovoru sa počet vojakov stále znižuje. Ostávajú len velitelia dvoch odlišných skupín.

„Vzdaj sa. Vzďaj sa teraz hneď!“

Posledný zástupca Čiernej ruky sa vzdáva. Bez zbrane klesá na kolena a prosí o milosť.

„Ukáž sa, Salia.“

Mladé, bledé dievča sa v momente ukazuje. Je rýchla, nemilosrdná a úplne oddaná Eludii. Už to nie je klasický človek, ale dar. Dar od boha smrti, ktorý dokáže rozdávať smrť. Žiadne vyššie dobro, hodnotné ciele alebo výsledok niektorej mimoriadne zvrátenej rovnice. Nástroj, ktorý funguje bezchybne a s dýkou alebo inou zbraňou spôsobuje rýchlu smrť.

„Ďakujem ti, Salia. Zachránila si mňa i týchto...“

Eludii dochádza dych. Teší sa z nečakaného víťazstva, ale zároveň smúti. Toľko mŕtvych. Sedem živých. Sedem, vrátane jej. Chce zbaviť svojich krajanov povrazov, ale Salia ju v tejto činnosti predbieha. Ako keby presne vedela, čo má robiť. Žiadne otázky.

„Koľko tvojich chlapov je nablízku? A prečo ste vtrhli sem, na Zelený ostrov?“

„Páči sa nám. Už dlho. A kým sú Laskeri a Maraskeni v konflikte s elfmi, môžeme robiť čo chceme.“

„Lenže obyvatelia tohto ostrova vás tu nechcú.“

„Ani my ich tu nechceme.“

„Salia, vieš, čo máš robiť.“

Z Eludie sa vytrácajú pre ňu typické vlastnosti a mení sa na niekoho iného. Možno si to nepripúšťa, ale z novej situácie má zvrátenú radosť. Malá skupina cestuje rýchlejšie ako veľká a majú tajnú zbraň, ktorá sa o všetko postará. Popri Darianovej mŕtvoľe prechádza bez akýchkoľvek pocitov. Je rozhodnutá. Pozerá na Saliu a tá robí presne to, čo si Eludia myslí. Trhá a seká list na tak maličké kúsky, že ich jemný vietor ľahko odfukuje preč.

15. kapitola – Nové poslanie

Eludia dobre vie, čo teraz príde. Toľko smrti na jednom mieste a ona je bez zranenia. Mŕtvi temní elfovia i tí, ktorí sem prišli až z Marelovej veže. V relatívne blízkom okolí mŕtvi ostrovania. Smrť je všade a zem je pokrytá telami, z ktorých vyteká stále teplá krv. Dokonalé miesto pre zvrátené divadlo, v ktorom hrá hlavnú úlohu Herdan.

Očakáva, že sa objaví. Priamo tu. Herdan povie svoje pocity, okomentuje niečo úplne zbytočné a pridá k tomu nové výzvy. Sľuby a utrpenie, to je jeho vizitka. Stále sa vracia. Jeho ponuky sa neodmietajú.

Na všetkom zlom je máličko dobra. Teraz každý pozná každého. Ako malá skupina sú teraz Arini menej nápadný. Tu však všetko dobré končí a začína smutný pohľad na realitu. Nulová budúcnosť. Nulová sila, žiadny pocit bezpečia. Definitívne číslo, ktoré bude len klesať. Žiadny muži, žiadne tehotenstvá. Vdovy, ktoré už nemajú slzy na ďalší plač. Veliteľka, ktorá nemá komu veliť a nevie, kam ísť a čo robiť. Eraniel im nepomôže a všetci ostatní sú tak ďaleko, že nemajú ako pomôcť.

Kto vlastne patrí z tých ostatných k temným elfom? To ani Eludia nemôže vedieť. Udalosti v jaskyniach sú pre ňu čoraz viac neznáme.

Konečne sa objavuje Herdan. Tmavá postava, ako vždy.

„Toto chceš? Po tomto si tak túžil? Pozri sa okolo seba a povedz mi, že toto ti robí potešenie!“

„Toto mi robí potešenie. A dnes zomrieš.“

„Prosím? Hej, kam ideš?“

Boh smrti znovu zmizol. Objavil sa len na krátku chvíľu. Čo je jeho cieľom? Do beznádejnej situácie priniesť ešte viac beznádeje?

„Podťte všetci ku mne. Podťte.“ Eludia zvoláva všetkých a nemusí ani zvyšovať hlas.

„Máš plán?“

„Jeden áno. Verte mi, je to zlý nápad. Ale to je to najmenej, čo môžem pre vás urobiť.“

„Mám lepšie. Nedovoľme Herdanovi, aby nás trápil. Zoberme si svoje životy.“

„Samovražda nie je riešenie. Predovšetkým samovražda všetkých nevyrieši vôbec nič.“

Eludia vie, čo musí urobiť. Slepá dôverovať. Odovzdať sa. Dať tomu, kto má nad jej životom plnú moc, úplne všetko. Začína sa modliť. Nie k Eraniel, ale k Herdanovi. Prosí ho, aby sa objavil. Dobre vie, čo na neho zaberá. Nemusí ho poznať tak dobre ako Gerana a nemusí byť tak silná, ako jej sestra alebo Turknut. Stále má čo ponúknuť.

Čaká na jeho zjavenie, ale ten sa znovu neukazuje. Žiadny náznak. Možno nemôže, lebo sa sústreďí na niečo iné – alebo si vychutnáva beznádej čoraz menšej skupiny.

Bez potravín a bez cieľa by skupina Arinov dlho neprežila. Zvlášť na nepriateľskom území. Salia pozabíjala časť dobyvačnej armády, ale väčšina je stále na ostrove. Zatiaľ, čo malá časť čarodejníkov a zabijakov zomrela Saliinou chladnou rukou, temní elfovia sa už považujú za vyhynutý druh.

„Nemôžeme tu ostať. Prídu ďalší a urobia pre nás ďalšiu pascu. Musíme nájsť bezpečné miesto. A priateľov. Musí tu byť niekto, kto na nás nebude útočiť a nechá nás na pokoji.“

Veliteľka si čoraz silnejšie uvedomuje, že všetci ostatní idú za ňou z jednoduchého dôvodu. Nič iné im neostáva. Nemajú žiadne možnosti. Všetci prišli o všetko.

Nevedia o tom, že členovia Čierneho rádu dobre vedia o udalostiach, ktoré sa stali neďaleko Ladovej zátoky. Niekoľko žien sprevádza mŕtva bojovníčka a aj mŕtve telo sa dá obrátiť na prach či rozštvrtiť silnými kúzľami.

Eludia dáva pokyn na presun, smerom k hlavnému mestu ostrova. Už z diaľky vidno dym.

16. kapitola – Klietka

Herdan sa pozerá na utrpenie, ale nie je tak celkom nečinný. Má ďalší, hlúpy a bezohľadný plán.

Okolo Eludie a ostatných sa objavujú veľké, kovové tyče. Spájajú sa a križujú, až je z nich dokonalá klietka. Väzenie, neprestupná ohrada. Dost' veľká pre možno päťdesiat osôb. Pre temných elfov a Saliu predstavuje klietka okamžité zdesenie.

„Čo to je? Čo to má znamenať?“ Pýta sa Kvaasa, jedna z mála elfiek, ktorá je stále nažive.

„Neviem. Asi Herdanova práca.“

„Prečo nám to robí?“

„Niečo chce dosiahnuť. Alebo je to test.“

„Test čoho?“

„To ešte neviem. Ale viem, že niekto z nás zomrie.“

Salía robí to, čo Eludiu napadne. Pokúša sa z pasce vysekať a neúnavne zápasí s tyčami. Udiera tak rýchlo, že sa to nedá ani dobre odsledovať. Tyče sa však vôbec nehýbu a akákoľvek zbraň je rýchlo otupená. Následne sa pokúša prevliecť cez malé diery medzi tyčami, ale aj napriek jej malým rozmerom ide o nemožnú úlohu.

V klietke je svetlo, ale rozhodne nie toľko, čo predtým.

„Tereia, Kvaasa, skúste nájsť nejakú slabinu.“

„Čo budeš robiť ty?“

„Uvažovať.“

Odkedy sa posledná z Kalannaru rozhodla ukončiť život bojovníka z Čiernej ruky, rozmýšľala inak. Viac, ako Herdan alebo ktokoľvek, kto jej ublížil. Nechce hovoriť všetky svoje myšlienky ostatným. Vie, že ona je tá vybraná. Aj to, že dnes zomrie. Napriek tomu môže prekvapiť.

Dáva príkaz Salii a tá začína hrabať. Chce sa podhrabať pod tyčami a urobiť jednoduchý tunel smerom von. Zem je však príliš tvrdá a akékoľvek hrabanie v kamenitej zemine je veľmi náročné. Následne sa dostáva priamo až k tyčiam a snaží sa ich od seba odtlačiť. Napriek tomu, že vďaka Herdanovej kliatbe má omnoho viac sily, ako kedykoľvek predtým, je táto úloha znovu nemožná. Tyče sa nehýbu a klietka ostáva pevná.

„Čo je to? Klietka? Kto to sem dal?“

Eludia počuje tieto slová, ako ich niekto hovorí v diaľke. Ku klietke sa blíži armáda Čiernej ruky. Každý z nich má krátky meč a kušu. Ideálnu zbraň do tejto situácie.

Z klietky sa nedá ujsť. Akákoľvek námaha je márna. Ostáva jediná možnosť. Temná, zákerná a pre nezasvätených nepochopiteľná.

Dobre vie, že odpor proti prichádzajúcej armáde je zbytočný. Môže robiť to, čo pred chvíľou. Používať ostatných ako štít. Táto taktika však nemusí fungovať večne. Výsledkom by bol smrť všetkých okrem nej, a aj to môže dopadnúť úplne inak. A ak zomrú, kto bude putovať spolu s ňou?

„Salia, vieš, čo musíš urobiť.“

Klietka sa mení na krvavé predstavenie. Beštiálne a rýchle zároveň.

17. kapitola – Dokonalá vražda

Eludia neprejavuje žiadnu emóciu. Všetci okolo nej sú mŕtvi. Klietka je posiatá mŕtvolami a jedna z nich ju poslúcha na slovo. Akékoľvek ideály idú stranou. Ostáva len smrť. Sila a smrť.

„Herdan, daj mi silu! Daj mi svoju silu!“

Vojaci Čiernej ruky sa pozerajú na elfku, ktorá sa podľa nich pomiatla. Vykrikuje nezmysly o bohu, o ktorom už dávno nikto nepočul. Je tam sama. Nenaháňa strach. Oveľa nebezpečnejšie vyzerá ľudské dievča, ktorá ma na bledej tvári a na handrách stopy krvi.

„Ty! Ako si sa tam dostala?“

„Ty sa ma opovažuješ osloviť?“

„Chlapi, strieľajte! Je to nejaká čarodejnica!“

Ani jedna šípka z kuše netriafovala Eludiu. Mimoriadne rýchla Salia zachytáva všetky šípky. Do jej nemŕtveho tela padajú ďalšie projektily z kuší, ale ju to nespomaľuje.

„Teraz je rad na mne. Vy všetci zomriete.“

Eludia sa rozbieha a má pocit, že ju nič na svete nemôže zastaviť. Dôveruje novo získanej sile. Je silná a kovové tyče sú k nej čoraz bližšie.

Na jej prekvapenie však nedokáže s tyčami pohnúť. Dala pokyn na bezcitné povraždenie všetkých ostatných v klietke. Len pre to, aby získala priazeň boha smrti. Znovu a znovu sa zapiera, ale proti kovovým tyčiam je jednoducho slabá.

„Čo to robíš? Akosi ti to nejde!“ Smejú sa jej vojaci z Marelovej veže a od smiechu ani nenabíjajú svoje kuše.

„Herdan sa postará o vašu smrť!“

„Iste. A kedy príde? Dnes? Zajtra?“

Salia vyzerá ako ihelnička. Z jej tela trčia šípky, ktoré sa do nej zaborili pod rôznymi uhlami. Spredu i zozadu. Stojí na mieste, nehýbe sa. Nad ničím neuvažuje. Dokonca ani nepomáha Eludii, ktorá prichádza o posledné kúsky zdravého rozumu. Vyčkáva, i keď nevie na čo.

Pre veliteľku, alebo teraz už jedinú temnú elfku, sa bojovnosť mení na zdesenie. Vraždenie ostatných bolo zbytočné. Herdan pre ňu nerobí nič. Len ju využil pre svoje ciele.

„Čo chceš, aby som urobila? Povedz mi, čo chceš? Povedz mi to! Povedz mi to!“

Jej otázky sú nezodpovedané. Pre vojakov je to divadlo a rozhodne sa neboja nikoho, kto je v klietke a bez strelnej zbrane. Majú viac možností. Zastreliť ju, odísť, zavolať posily. Alebo dokonca pomôcť jej von. Možno by to dokázali. Je ich veľa a môžu urobiť viac, ako ktorýkoľvek jednotlivec.

„Tak slečinka, čo bude? Ty nemôžeš von a my nechceme dnu. Môžeme ťa nechať skapať. Škoda šípov.“

„Herdan vás odmení, ak ma pustíte von.“

„Zase ten Herdan. My v neho neveríme. Je to panák z minulosti. Ale mohli by sme si ťa pekne zotročiť. Drhla by si naše podlahy, makala by si v kuchyni a v noci... by sme poriadne zistili, čo si zač.“

„Salia, potrestaj ich! Zabi ich!“

Na jej prekvapenie sa doteraz poslušná Salia nepohla ani o krok. Žiadny pohyb. Vojaci zatiaľ poslali posla po čarodejníka z Čiernej ruky. Je len otázkou času, kedy sem dorazí. V Ľadovej zátokke je ich viac ako dosť.

„Vidím, že kontroluješ nemŕtvu. Niektorí z našich čarodejníkov budú mať na ňu väčší vplyv ako ty. Už teraz váha. Vieme ju obrátiť proti tebe.“

„To nedovolím!“

„Nemôžeš proti tomu urobiť vôbec nič.“

„Si si tým istý?“

18. kapitola – Ona a ona

Nech už bola Salia akákoľvek, nikdy nerozmýšľala nad tým, že ju o posledné zbytky života pripraví práve Eludia. Tá, ktorú chránila a ktorú poslúchala na slovo po jej premenení na nemŕtvu. Zároveň tá, ktorá jej verila od začiatku. Elfka jej odsekla hlavu a aj keď sa jej to nepodarilo na prvý krát, jej obeť sa ani nepohla, až kým nepadla na zem.

Pre vojakov je to ešte väčšie prekvapenie ako predtým. Už to nie je elfka a nemŕtva, ale len elfka, ktorá odsekla nemŕtvej hlavu.

Len čo padlo telo Salie na zem, ukázala sa ďalšia postava. Duch v čiernom. Presne ten, ktorého meno pred chvíľou volala Eludia. Ukazuje sa hneď vedľa Eludie a vidno, že jej niečo našepkáva.

„Nemáš koho zabiť. Všetci tvoji sú mŕtvi. Teraz sú na rade oni.“

„Ako? Neviem sa k nim dostať.“

„Až ich zabiješ, budeš mať silu, aby si sa dostala odtiaľto preč.“

„Ako ich mám zabiť? Som tu uväznená.“

„Uväzni aj ty ich.“

Herdan mizne. Jeho štýl. Objaviť sa, vyvolať chaos a zmiznúť. Vyžívať sa v neporiadku, kde má svoje miesto život i smrť. V rôznych pomeroch.

Posledná z Arinov sa pokúša urovnať si svoje myšlienky. Všetky spomienky i niečo, čo do nich rozhodne nepatrí. Hlavu má ako kotol, v ktorom sa varí niečo zvláštne a nebezpečné. Nevie, čo všetko sa jej motá v hlave a začína jej silno písať v ušiach. Najrôznejšie slová sa jej ukazujú v mysli a znovu miznú. S jednou jedinou výnimkou. Nenávisť.

Rozhoduje sa využiť jednu z jej nových schopností. Túži pretiahnuť cez všetky tie malé otvory každého jedného vojaka pred klietkou. Cíti, ako sa k nim približuje jej silná, neviditeľná ruka. Potiahla. Malá armáda sa mení na zmes mäsa a krvi, ktorú dostala brutálnou silou do vnútra klietky cez oceľové tyče. Nestihli nič povedať.

Odrazu je sama. Nechápe, čo práve urobila, ale chápe úplnú samotu. Žiadni elfovia. Aj to dievča jej začína chýbať. Má na výber množstvo zbraní, ale nevie, proti komu ich použiť. Ani kam ísť.

Znovu prichádza k tyčiam a snaží sa ich odtlačiť od seba. Tentokrát to nie je námaha. Ohýba ich, ako keby to boli vetché drevené paličky. Dostáva sa von a znovu je pod priamym slnkom Arowe. Silné svetlo je pre ňu o niečo viac nepríjemné ako na začiatku dňa. Cíti, že je iná. Vo vnútri sa mení. Pozná svoje meno, má svoje myšlienky, ale nie je to ona. Alebo je? Vo vnútri Eludie je súboj, ktorý nemôže mať dvoch víťazov.

Rozhoduje sa, kam ísť. Do Ladovej zátoky? Do podzemia? Na šire more a skúmať, čo sa nachádza vo veľkých dialkách? Nájsť každého, kto kedy ublížil jej a ostatným temným elfom a pripraviť strašnú pomstu?

Má oči, ktoré vidia viac, ako kedykoľvek predtým. Cíti, že sa vie rýchlo pohybovať na akýkoľvek smer. Vie utekať, taktiež si vie vypočúť všetko, čo sa odohráva i veľmi ďaleko od nej. Má ohromné množstvo možností a nevie, čím začať. Cíti sa ako malý chlapec v zbrojárni, ktorý si nevie vybrať, s čím sa začne hrať. Ktorá smrteľná zbraň bude novou hračkou?

Vracia sa do klietky, priamo k Salii. Vracia jej hlavu na pôvodné miesto a niečo jej hovorí do ucha. Kliatba? Liečiacia mágia? Nikto nevie. Ani ona. Neovláda svoje schopnosti. Má pocit, že niektoré jej činy nerobí ona, ale niekto iný. Či už niekto, kto s ňou zdieľa telo, alebo niekto úplne cudzí. Cudzí a bezcitný.

„Znovu mi budeš slúžiť.“

Salía znovu získava farbu. Nie takú, akú mala ako nemŕtva. Mení sa na klasické ľudské dievča z jablkového sadu, ktorý patrí Laskerom. Okamžite sa dáva na útek pred Eludiou. Chce byť od nej čo najďalej. Neodpovedá na jej slová a snaží sa využiť svoju rýchlosť na čo najlepší útek.

Uteká preč a po dlhom behu sa zastavuje, aby sa nadýchla. Eludia stojí hneď vedľa nej. „Neutekaj. Musíš si ma pamätať.“

„Pamätám. Dostala si sa sem nejakým kúzlom. Inak by si mi nestačila.“

Salía uteká ďalej. Nevládze s dychom a znovu musí zastaviť. Celá scéna sa opakuje. Znovu a znovu. Uteká ohromnou rýchlosťou, ale je to celkom zbytočné.

„Zľutuj sa. Prosím. Nikdy som ti neublížila.“

„Salía, ja ti nechcem ublížiť.“

„Viem, kto si. Získal si ňu Herdan. Ty teraz budeš jeho pravou rukou. Tak ako Varena. Presne rovnako. Lenže ty vieš, čo sa jej stalo. Preto budeš ešte viac krutá. Budeš vraždiť a mučiť oveľa viac, ako ona. Myslíš si, že ak v tom budeš dobrá, tak sa ňu Herdan nezbaví a nezoberie ti moc.“

„Ani nepoznám svoju moc. Ty si stála pri mne. Pomáhala si mi,“ pripomína jej Eludia.

„Nemohla som nič robiť. Musela som ňu poslúchať na slovo.“

„Myslím pred tým, ako si sa stala nemŕtvou. Zabili ňu, lebo si ma chránila.“

„Teraz pred tebou nemôžem ujsť.“

„Nemusíš utekať. Vojna skončila. Teraz bude mier.“

„Nie, nebude.“

Mladé dievča je vyčerpané a nevie, čo robiť. Sadá si na kameň a plače. Otáča sa Eludii chrbtom a tá sa ju pokúša upokojiť.

„Chceš niečo vedieť? Našla som list, ktorý tvrdil, že dnes zomriem. Ten predošlý list sa naplnil a určite sa naplní aj tento. Nemám najmenší dôvod ti ublížiť. Ver mi.“

„Nemôžem ti veriť. Ani ty sama nemôžeš veriť sebe. V tejto chvíli to nie si ty.“

„Ako to, že o týchto veciach tak veľa vieš?“

„Varena mi zabila priateľov i celú rodinu. Herdan ma učil nenávidieť. Už viem, ako svet funguje a akú úlohu má každý z nás. Ty teraz budeš plniť jeho vôľu. Ja už nič nemôžem robiť. Moja úloha je zbytočná. Na mňa čaká už len smrť. Čo urobíš ty, to je na tebe. Ak si to aspoň z malej časti stále ty. Si Eludia, alebo nie?“

„Som. Samozrejme, že som.“

„Niekoho iného by si oklamala. Ale mňa nie. Budem pred tebou utekať. Ak ma máš aspoň trochu rada, nepôjdeš za mnou.“

„Musím ti vysvetliť, že tvoja budúcnosť je so mnou zviazaná. Budeš po mojom boku a budeš v bezpečí.“

„Po tvom boku nebude v bezpečí nikto. Hlavne tvoja duša. To, čo z nej ostalo.“

19. kapitola – Zachráň svoj ľud

Necháva ju ísť. Eludia, nech je akákoľvek, potrebuje čas. Počula o Varene. Kým celú skupinu viedol Turknut, práve Varena bola častou témou. Eludia často počúvala, čo si o nej myslia ostatní. Predovšetkým Vyglaf bol z nej mimoriadne zdesený.

Netreba sa čudovať. Veľká moc znamená, alebo by minimálne mala znamenať, konanie dobra. Využívanie sily na niečo pozitívne, čo pomôže ostatným. Kto pozná a vie používať mágiu, môže tak ničieť, ako i budovať. K čomu sa viac priblížila Varena? A prečo?

Ešte aj po Turknutovej smrti tu boli takí, ktorí si mysleli, že Varena je najlepšia možná veliteľka. Mladé dievča, ktoré dokáže naozaj čokoľvek. Z akéhokoľvek dôvodu. Nieкто, kto sa nebojí a urobí čokoľvek pre potešenie Herdana.

Temní elfovia majú príslovie: Kto sa chce podobať bohu smrti, ten musí rozosievať smrť. Posledným spojencom smrti je ticho.

Netreba sa čudovať, že práve ticho. Po bitkách, v ktorých padajú bojovníci na zem, sa všade ukazuje len neľútostné ticho. Najskôr bojové pokriky, potom rev a plač umierajúcich a nakoniec nič. Nemý ukazovateľ dokonalej skazy.

Aj Eludia o Varene často uvažovala. Ako mohla získať takú silu? A ako ju vlastne využila? Čo nemala robiť a čo urobila dobre? Posledná z Arinov si uvedomuje aj všetko to, čo dala Varena dohromady. Ona sa postarala o to, aby Salia precestovala svet. Aj o boje medzi ľuďmi a elfmi. V podstate urobila čokoľvek, aby rozširovala konflikt. Napriek tomu nebola nikdy v Zemi zatratených. Ani na mnohých ďalších miestach. Mohla urobiť viac, oveľa viac. Prečo to neurobila? Mohla slúžiť Herdanovi lepšie? Alebo uvažovala nad tým, ako získať viac moci, ako má Herdan? Chcela sa zbaviť jeho vplyvu? Alebo ho chcela prekonať a nahradiť? Keby pozabíjala všetkých na celom svete, získala by väčšiu moc? Alebo by len dobre slúžila Herdanovi?

Začína počuť hlas. Nie je to hlas muža, ale ženy. Najskôr mu vôbec nerozumie, ale hlas sa stáva zreteľnejším i viac unáhleným.

„Zachráň svoj ľud. Zachráň svoj ľud. Zachráň svoj ľud. Zachráň...“

Hlas sa opakuje. Hovorí niečo stále dookola. Zachráň svoj ľud. Uvažuje, ako ho môže zachrániť. Jej ľud je mŕtvy. A vôbec, kto to hovorí? Pripravuje Herdan pascu? Alebo jej niečo nedochádza? Chýba jej potrebný kúsok v skladačke?

„Čo by robila Salia?“ Pýta sa len tak, sama seba. Neočakáva žiadnu odpoveď. Napriek tomu jej odpovedá ten istý hlas.

„Chod' za ňou.“

Pre Eludiu to nepredstavuje žiadny problém. Objavuje sa pred Saliou, ktorá sa akurát preľakla.

„Neboj sa. Ani sa ťa nedotknem. Potrebujem tvoj názor. Porad' mi.“

„Ja tebe? Ty vedieš svoj ľud, ale aj tak chceš môj názor? Stratila si svoju múdrosť?“

„Hlas. Počujem hlas. Hovorí, aby som zachránila svoj ľud.“

„Herdan si z teba uťahuje. Ty si tak hlúpa, že si mu uverila? Čo sa s tebou stalo?“

„Ženský hlas, nie mužský. Nejaká žena chce, aby som pomohla svojmu ľudu.“

„Neskoro. Všetkých si povražďila. Donútila si ma, aby som všetkých zabila a potom si sa zbavila mňa.“

„Ty mi nechceš pomôcť.“

„Tebe sa nedá pomôcť. Ty a celá vaša rasa ste skazení. Herdan mal pravdu.“

„Vrátim ťa domov. Tam, odkiaľ pochádzaš.“

„Čo za to chceš?“

„Neviem, či to pochopíš. Mám silu, ale neviem, čo mám robiť. Nikdy som nebola tá najlepšia na velenie a to som nič špeciálne nedokázala. Ty si bola moja pravá ruka. Teraz viem robiť zázraky, ale ani neviem, prečo ich robiť. Neviem, čo dosiahnuť.“

„Dobre, verím ti. Si to ty. Ak si ideš po rady, poradím ti, ale asi ti poviem len veci, ktoré by si mala vedieť ty sama.“

Eludia prichádza bližšie a pokúša sa Saliu objasť. Tá sa zdráha, ale po chvíli súhlasí. Vysoká elfka vyzerá inak ako drobná Salia, ale niektoré veci majú spoločné.

„Vymenilo sa to,“ hovorí Salia.

„Čo sa vymenilo?“

„Teraz ja som tá múdra a ty si tá silná. Bolo to naopak.“

„Kedy?“

„Nedávno. Nepamätáš sa? Ty si využívala moju rýchlosť, zatiaľ čo si viedla ostatných.“

„V tom máš pravdu.“

„Určite si v poriadku? Mám pocit, že... sa meníš. Neviem, nehlúpaneš nejako? Prepáč, ak som sa ťa dotkla, ale mám pocit, že čím viac máš tej špeciálnej moci, tým menej si sama sebou.“

„Chceš sa dostať domov? Povedz mi, kde presne ťa mám zaniest.“

„Nikde nebudem viac v bezpečí, ako pri tebe.“

„Si si istá?“

„Nie. Ale mám pocit, že je potrebné zachrániť tvoj ľud.“

„Môj ľud?“

„Áno, tvoj. Porozprávaj mi o temných elfoch. Všetko, čo ti napadne. A ja ti navrhnem, kam by sme mali čo najrýchlejšie ísť?“

„Prečo nechceš ísť domov?“

„Pretože sú aj dôležitejšie veci, ako nariekať nad smrťou a nosiť jablká.“

20. kapitola – Prekliatie temných elfov

Rýchle cestovanie má svoje výhody. Na rozdiel od klasickej krvavej mágie temných elfov či najrôznejším kúzlam, ktoré poznajú tí najlepší čarodejníci z Marelovej veže, sú schopnosti Eludie prakticky nelimitované. Vie a môže sa dostať tam, kde len chce. Nikto nevie, akú presnú kontrolu má nad ňou Herdan. Isté je však to, že znepriateliť si ju môže znamenať obrovský problém.

Jej prvá zastávka vedie hlboko do jaskýň. Môže navštíviť elfov, ktorí nepoznajú svetlo Arowe. Omnoho viac, než pocit domova, ju sklúčuje beznádej. Rozsiahle miestnosti sú plné mŕtvych, ktorých telá nikto neodpratal. Zbrane sú rozhádzané po podlahe a nejednu z nich zvierá nehybná ruka.

Neznamená to, že by tu nikto nežil. Tu a tam možno vidieť zurgana, ako si vyberá vhodnú cestu. Tieto tvory sú novými vládcami podzemia. Početné, silné a ťažko ovládateľné bytosti, ktoré dokážu prečísliť a zničiť akúkoľvek armádu. Zurgani sa premávajú v miestnostiach, kam mala väčšina Arinov vstup prísne zakázaný.

Zistiť skutočné počty zurganov je prakticky nemožné. Malé, ale veľmi rýchle bytosti, pripomínajúce škriatkov, sa pohybujú rýchlo. Majú krídla a majú tú najväčšiu motiváciu – neustály hlad. Eludia ich môže pohľadiť, ale samotná predstava sa jej vôbec nepáči. Nech si prezerá územie Kalannarov akokoľvek, nevidí žiadneho Arina, ktorý by dýchal. O to viac ju prekvapuje prítomnosť ľudských tiel alebo toho, čo ostalo z lesných elfov. Zatiaľ čo niektoré mŕtvolky majú na sebe rany od mečov a iných bežných zbraní, väčšina je úplne znetvorená zubami zurganov. Predstavuje si utrpenie, aké sa tu odohralo.

„Ako sa tam dostali ľudia?“ Pýta sa sama seba a tak trochu očakáva, že sa znovu ozve ten tichý, neznámy hlas. Čaká však márne.

Územie Sordinov je na tom podobne. Aj územia iných kmeňov. Mŕtve telá nikto neukladal na hromadu. Všetci ležia presne tak, ako zomreli. I keď si zurgani mohli niektoré telo o niečo odtrhnúť. Kalannar, Sordin, Nymreth, Algebani... všetko to patrí do histórie. Mŕtve klany mŕtveho národa. S výnimkou Eludie.

Temní elfovia nie sú jediný národ, ktorý naozaj masovo spoznal silu zurganov. Pravdepodobne skôr, ako sa stali Arini ich hlavným cieľom, prepadli trpaslíkov a trolov. Pri takých počtoch mohli napadnúť obidva národy súčasne a výsledok nemohol vyzeráť ani trochu inak. Veľkolepé siene trpaslíkov majú nového majiteľa a ich mohutné brány, stavané na obranu proti veľkej presile, nevydržali vzdorovať večne.

Jediný tvor ostáva bez akéhokoľvek škrabanca. Jediný známy drak v celom Kariene. Vagoth Šedý, známy aj ako Severný drak. Jeho pomenovanie je trochu zvláštne. O drakoch sa toho veľa nevie. Kedysi dávno ich silu využil Herdan pre svoje ciele. Ďalšie generácie však boli čoraz viac imúnne voči jeho kúzlam. On ich nezmieňoval, smrteľníci na nich zabudli a elfovia ich začali považovať za súčasť niektorej zabudnutej legendy. Nebyť schopností, ktoré

od Herdana získala Eludia, by sa na tohto draka úplne zabudlo. Neboli to však len dary od boha smrti. Znovu sa ozýva tichý hlas, ktorý jej hovorí o tomto drakovi.

Eludia k nemu pomaly prichádza. Nemá strach, i keď doteraz videla len malých dráčikov, ktorí ju vždy dokázali očariť. Expertkou na draky však boli skôr sestry Gerana a Helana z klanu Sordinov. Aj samotné sídlo Vagotha je oveľa bližšie k územiu Sordinov než ku komukoľvek inému.

„Kto ku mne prichádza?“

„Volám sa Eludia.“

„Eludia? Nepoznám žiadnu Eludiu.“

„Som veliteľkou temných elfov.“

„Povedz mi, Eludia. Koľko temných elfov vedieš? A kam ich vedieš?“

„Všetci sú mŕtvi. Zabili ich vojny a zurgani.“

Drak naplno otvára svoje veľké, žlté oči.

„Ako môžeš byť veliteľkou temných elfov, keď temní elfovia už nie sú?“

„Hľadám ich. Hľadám niekoho, kto je nažive.“

„Prečo ich hľadáš tu?“

„Viem byť tam, kde chcem byť. Teraz som tu a hľadám stopy.“

„Cítim z teba temnú energiu. Ty máš silu od Herdana.“

„Chcem ju využiť, aby som zachránila svoj ľud.“

„Tu nie je nikto z temných elfov. Iba ty. Ale aj tak niečo cítiš. Povedz mi, čo cítiš.“

„Cítim pokoj. Pokoru. Niečo, čo mi chýba a čo potrebujem. Cítim, že práve tu mám byť a tu sa dozviem, čo mám urobiť.“

Vagoth Sivý sa približuje k Eludii. Ovoniava ju. Uvažuje. Premýšľa tak, ako už veľmi dlho nepremýšľal.

„Povedz mi, Eludia. Ak máš Herdanovu moc a tvojim krajanom ublížili zurgani, prečo ich nezastavíš? Prečo ich nepozabíjaš?“

„Neviem, ako sa to robí. Ešte neviem, čo všetko dokážem a čo nie.“

„Ty potrebuješ učiteľa?“

„Áno.“

„Len dve bytosti ťa vedia naučiť používať nesmiernu moc.“

„Nauč ma to.“

„Prečo chceš, aby som ťa to naučil?“

„Aby bol mier. Už dosť živých bytostí zomrelo úplne zbytočne. Vojny nič nevyriešili a kde sa pozriem, všade vidím len smrť.“

„Dala si život ľudskému dievčaťu.“

„Ona ma zachránila a je správne, že som zachránila ja ju.“

„To dievča tiež slúžilo Herdanovi.“

„Všetci slúžili Herdanovi.“

„Všetci nie. Ja nie. Herdan je môj nepriateľ.“

„Ty ho vieš zastaviť?“

„Nie. Nevieť ho zastaviť. Ale viem zariadiť, aby všetko nevidel. Viem schovať dobro v svete, kde je priveľa zla.“

„Ako to myslíš?“

„Ukáž sa jej. Myslím, že ti neublíži.“

Drak sa presúva na okraj svojej jaskyne. Ukazuje, že v nej nie je sám. Eludia je mimoriadne prekvapená. Nikdy nečakala, že ju stretne. Teraz sa na seba pozerajú, tvárou v tvár. Eraniel, dcéra Arowe, je krásne usmiata.

Vďaka Vagothovi o nej Herdan nevie, inak by sa stala jeho obeťou.

„Viem, že máš veľa otázok. Poznám tvoje putovanie a všetko zlo, na ktoré si narazila. Poznám tvoje myslenie a je toho tak veľa, čo ti chcem povedať. Teraz však nemáme veľa času na dlhé rozhovory a musíš pomôcť ty mne. Čakala som na teba. Pamätaj, že vo všetkom zlom je trocha dobra. Poď, musím ti vysvetliť, čo je potrebné urobiť.“

„Ako mám vedieť, či si skutočne Eraniel? Možno si len nejaký Herdanov prelud.“

„Herdan tu nemá svoju silu. Nevieť, ako ti môžem dokázať, že nie som žiadnym preludom, ale môžem ti povedať, čo teraz musíš urobiť. Je to nebezpečné a sama veľa riskujem.“

„O čo ide?“

„Chcem zadržať zurganov. Zariadiť, aby sa stiahli. Pohovoriť si s nimi. To je ale problém, pretože ak by to zistil Herdan, okamžite by ma zabil.“

„Ale čo môj ľud?“

„Stále existujú elfovia. Svetlí elfovia prehrávajú bitku na povrchu a ich bojovníci sú už skoro všetci mŕtvi. Zachráň tých, čo môžeš. Na ostrove Azoya sú temní elfovia, ktorí tam prežívajú už celé generácie. Obidve skupiny prenies na zelený ostrov. Vidím, že toto je pre teba dôležité. Urob to. Potom sa však hneď vráť. Musíme zastaviť zurganov pred tým, ako ich Herdan pošle na povrch, kde urobia oveľa väčší masaker ako v jaskyniach.“

„Povedz mi, ako si zomrela.“

„To ti všetko poviem, ale teraz je potrebné niečo iné. Zachráň svoj ľud. Chod!“

„Prečo nejdeš so mnou?“

„Nemôžem. Nielen vy máte svoje prekliatie.“

„Aké prekliatie?“ Pýta sa Eludia.

* * *

Eludia odchádza a aj keď ju Eraniel presviedča, aby sa ponáhľala, neustále ju prenasleduje otázka. Ako je prekliata? Čo vie o prekliatí? A vlastne, aké prekliatie majú temní elfovia? Začína si uvedomovať, že sa s ňou asi naozaj niečo deje. Salia mala pravdu. Hlúpne. Snaží sa pochopiť, o aké prekliatie ide. Všetko je v poriadku. Alebo nie? Má silu všetko napraviť.

Krok za krokom. Postupne. Najskôr navštíviť lesných elfov. To by nemalo byť nič zvláštne. Eludia sa narodila na povrchu. Je staršia od Siana a všetkých tých, ktorých nazývali mladými. Napriek tomu si nepamätá žiadne priateľstvá medzi lesnými a temnými elfmi. Na to bol expert skôr Daerryl. Teraz je to na nej. Nikdy si neverila pri velení vrámci skupiny temných elfov, ale ako má diskutovať a niečo dosiahnuť s lesnými elfmi? A môže očakávať priateľské alebo nepriateľské privítanie?

Nájsť lesných elfov nebolo nič náročné. Ohromná presila kombinovaných síl Laskerov, Maraskenov a ostatných ľudských rodov zatlačila ostávajúcich lesných elfov až k Lanisportu. Sú obkľúčení, bez munície a bez jedla.

Príšerný pohľad. Krásne vyzdobená pevnosť ukrýva zranených vojakov, o ktorých sa nemá kto postarať. Starobylé duby horia, alebo boli poničené strelami z katapultov. Lukostrelci sú bez šíпов a ich obranná mágia neustále slabne. Maraskeni sa dohodli s divokými kmeňmi z ďalekého západu, známeho hlavne šplhaním po skalách či v tomto prípade pevnostiach.

Príchod Eludie je skutočne nečakaný. Objavuje sa pred hlavnou bránou, pred očami tak ľudí, ako i elfov.

„Okamžite prestaňte bojovať!“

„Kto si?“ Pýta sa jej Elon Marasken, ktorý je osobne prítomný na bojisku.

„Som Eludia. Ja tu velím. Vy sa alebo stiahnete, alebo pocítite môj hnev.“

„Máš odvahu, že si sa tu takto zjavila. Ale táto zem je odteraz naša.“

„Súhlasím. Tieto lesy a kopce patria teraz vám, ľuďom. Tí elfovia, čo prežili, si však nezaslúžia smrť. Pôjdu so mnou do veľkej diaľky a nebudú vám spôsobovať problémy.“

„Hovoríš v mene všetkých elfov?“

„Všetkých.“

Elon prerušuje útok a prekvapení elfovia, ktorí sú aj tak bez munície, nerozumejú aktuálnej udalosti. Prečo sa objavila tá temná elfka pred hlavnou bránou? Aj tak vyberajú niekoľkých bojovníkov na rokovania.

Eludia vyčarováva obrovský stôl aj so stoličkami. Všetko z kvalitného dreva. Pozýva k stolu zástupcov obidvoch strán.

„Ako si toto vyčarovala?“

„Teraz ma dobre počúvaj. Mám možnosť zachrániť všetkých elfov. Bojovníkov, ktorí nie sú hrozbou. Ženy a deti. Ak im dovoľíš, aby odišli so mnou, dám ti zlato, mier a moju osobnú vďaku. Ak nie, namiesto stola tu uvidíš najväčší oheň, aký tento svet kedy poznal a všetci odtiaľto až po Aringold skončia v plameňoch.“

„To sú silné slová. Neverím, že niečo také dokážeš.“

„Tak si vyber akékoľvek veľké mesto v ríši ľudí, ktoré kompletne zhorí, ak si tak veľmi praješ ukážku.“

„Myslím, že takéto ukážky nebudú potrebné. Ak máš tú moc, odnes svoj ľud do bezpečia. Je mi jedno, či to zoberieš ako láskavosť alebo akokoľvek, ale je to to správne rozhodnutie.“

„Sľúbila som ti zlato.“

Eludia vstáva a dotýka sa stola. Ten sa postupne, aj so stoličkami, mení na čisté zlato. Pod novo získanou váhou sa začína pomaly zabárať do málo pevnej zeminy.

Vyčarovať portál na Zelený ostrov nie je problém. Teraz už nie. Približne tristo lesných elfov využíva pomoc, ktorú im poskytuje Eludia. Niekoľko jednotlivcov túto pomoc neprijíma a vzdávajú sa ľuďom. Považujú to za lepšie riešenie ako akúkoľvek spoluprácu s temnými elfmi.

Len čo sa ocitnú na Zelenom ostrove, Eludia ich bez slova opúšťa. Pre lesných elfov je to väčšinou neznáma krajina, i keď niektorí z nich už v dávnej minulosti ostrov navštívili.

* * *

Druhá zastávka je na ostrove Azoya. Nehostinná krajina takmer bez života sa jej ani trochu nepozdáva. Domov drsných, azoyských elfov, ktorí žijú len vďaka obchodu. Akékoľvek milé uvítanie sa tu nedá čakať.

Eludia sa ukazuje v hlavnom meste ostrova, ktorý obsahuje pár jednoduchých chatrčí a zemľaniek. Najvyšší palác je v podstate klasické adobe z nepálenej hliny. Očakáva zástup elfov, ktorí potrebujú zachrániť. Nič také sa však nedeje. Horúci deň jej robí nevoľno, zatiaľ čo všetci z Azoye na ňu úplne kašľú. Niektorí sa snažia niečo vypestovať v neúrodnej pôde, zatiaľ čo iní vyrábajú zbrane pre Maraskenov či niektorého vládcu zo Zeme zatratených.

Uvedomuje si, že títo drsní elfovia v svojej podstate nič nepotrebujú. Majú presne to, na čo sú zvyknutí a nepociťujú žiadne aktuálne nebezpečenstvo. Chce niečo povedať, ale nevie čo. Vie, čo im chce ponúknuť, ale očakáva odmietnutie.

„Pozrite sa! Tam niekto je!“

„Kto to je? Vyzerá ako jedna z nás, ale má svetlú kožu. Jedna z podzemných?“

„Asi hej. A pozrite si, ako je naobliekaná. Asi je jej zima!“

Elfovia z Azoye sa začínajú smiať. Nikto sa k Eludii nepribližuje, ale nemajú z nej strach. Len sa im na nej nič nezdá byť zaujímavé.

„Všetci sem. Mám pre vás skvelú ponuku.“

„Tak si ju nechaj a vypadni.“

„Ponúkam vám lepšiu zem. Lepšia pôda, viac rýb, príjemnejšie prostredie.“

„Ako Azoya? Neverím!“

Rozhovor medzi veliteľkou temných elfov z podzemia a temnými elfmi z Azoye nevedú nikam. Napriek tomu sa nevzdáva. Dvíha ruku a z nej vyteká prúd čistého zlata do jednoduchej nádoby. Fascinujúci obraz.

„Máš zlato. My máme svoju zem. Nikoho tu nechceme.“

„Tam, kde môžeme ísť, je viac zlata. Viac všetkého.“

„Nech je tam čokoľvek. Toto je náš domov.“

„Uvidíme. Tu je portál na Zelený ostrov. Počuli ste o Zelenom ostrove?“

„Ty si počula, že toto je náš domov? Sme bojovníci z Azoye, nie zo Zeleného ostrova.“

„V tom prípade je tento portál jedinou záchranou pre každého z vás.“

Eludia otvára portál, na konci ktorého vidno zelené lúky z okolia Ladovej zátoky. Ukazuje lesných elfov, ktorí súhlasili s jej ponukou i krajinu, ktorá by bola pre život z každého pohľadu lepšia ako Azoya.

Tu však neprestáva. Vyvoláva obrovské vlny, ktoré sa rýchlo dostávajú vysoko nad bežnú hladinu mora a berú domovy Azoyčanov so sebou. Pridáva ďalšie a ďalšie vlny, ktoré naháňajú strach a ničia akýkoľvek majetok. Lode sú nenávratne zničené a často vyvrhnuté hlboko do vnútrozemia ostrova. Eludia pripravuje ďalšie vlny a očakáva, že všetci využijú jej možnosti a odídu na Zelený ostrov. Opak je však pravdou. Keď neočakávala žiadne nebezpečenstvo, niekoľko šípov a vrhacích nožov ju dostáva na kolená. Smrťou Eludie sa končí aj kúzlo s obrovskými vlnami. Taktiež portál na Zelený ostrov prestáva existovať.

Epilóg

Eludia Zatratená. Eludia Prekliata. Eludia Temná. Tieto mená si pamätá história.

Posledná veliteľka národa, ktorý prestal existovať. Temní elfovia z Azoye boli z veľkej časti vyhladení obrovskými vlnami, proti ktorým sa nedalo brániť. Tá časť, ktorá prežila, sa nemohla ubrániť čarodejníkom a zabijakom z Marelovej veže.

Všetci lesní elfovia, ktorí sa dostali na Zelený ostrov, sa po krátkom čase dostali do konfliktu s rovnakým nepriateľom. Malá skupina nemala proti Čiernemu rádu šancu a aj keď sa dlho bránili, nedokázali sa v novom prostredí udržať.

Podobne skončili ostatné národy. Po tom, čo zurgani zabili kohokoľvek v podzemí, ich Boh smrti poslal na povrch. Pod svetlom Arowe bol ich postup spomalený a až vojská Maraskenov ich dokázali na čas zastaviť. Pre ľudí však išlo o veľké boje s obrovskými stratami, v ktorých niektoré rody prestali existovať. Obdobie po smrti Eludie nazvali veľmi jednoducho: Doba temna.

Keď sa veľký bojovník znovu zobudil zo svojho takmer nekonečného spánku, nechápal, kam sa svet dostal. Vedel, kto je vinníkom a konečne sa rozhodol Herdana potrestať. Ten však prešiel cez hlavu aj svojmu stvoriteľovi a ukryl sa pred ním. Nikto nevie, či sa Herdan niekedy v budúcnosti vráti na tento svet, alebo nie.

Eraniel sa zo zármutku nevedela spamätať a upadla do hlbokých depesií, o ktorých neskôr vzniklo niekoľko veľmi smutných piesní...

Doslov a pod'akovanie

Prekliatie temných elfov je príbeh, ktorý by nikdy nevznikol bez Beáty Plučinskej, ktorá pri mne stála od prvej po poslednú kapitolu. Jej rady, názory a neustála motivácia zapríčinili, že sa poviedka o smelom a mladom temnom elfovi rozšírila na celý **Sianov osud**. Príbeh je krutý, neľútostný a zároveň novátorský a progresívny, i keď často prechádza cez **Spálené mosty**. Beáta mi verila pri tom, ako sa hrdinovia dostávali cez jednotlivé prekážky, ktoré komplikovali **Sen o domove**. Po napísaní tretieho dielu som začal myslieť na prvý diel a na to, ako by vlastne mal začať. Vznikla tak kniha, v ktorej som chcel prebrať **Slová prvých bohov**. Posledným dielom je vyvrcholenie, ktoré predstavuje novú veliteľku. Stále slabšiu vojenskú či akúkoľvek inú silu temných elfov strieda horor, v ktorom je dôležitá **Slepá dôvera**. Zároveň chcem poďakovať Eve „Kara“ Pifkovej za nádherné obálky a Broni Zelenej za finálne vychytanie niektorých nepresností. V neposlednom rade chcem poďakovať tiež všetkým, ktorí si kúpili tlačенú knihu a podporili tak udržiavanie príbehu.

Stanislav Hoferek

Rada čítam tvoje dielka, pretože sú tak odlišne od iných a rozširujú mi obzor. A taktiež aj inšpirujú, pretože v nich nie je nič nemožné a dodávajú fantázií rozlet.

Beáta Plučinská